

mi mladi

List III. gimnazije | Zagreb | siječanj 2013. | godina LVII. | broj 104.

Intervju:
Ivica Blažičko
Zoran Cvrk

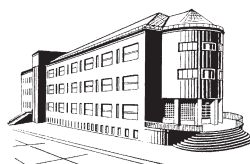
90 1922. - 2012.
godina tradicije i uspjeha

1937. - 2012.
75 godina u Kušlanovoj

Navijačke priče	3
DOGAĐAJNICA	
Na proljeće slavimo rođendan Kušlanove	4
U veselom tonu ispratili smo još jedno polugodište	5
Opuštena ali radna atmosfera u subotnje jutro	6
Novi uspjesi naših učenika	6
Neobično je gledati svoje kolege u ulozi profesora	7
Reanimacija i kukuruzne zmijske	8
Sve možemo zajedno na našoj staroj Pešči	8
Napokon slobodni	9
TEMA BROJA	
Navijačko pleme	10
Školsko navijanje	11
Uzorni veleposlanici Hrvatske na stadionima	12
Navijači su snaga Medveščaka	14
Kako su huligani zavladaali tribinama	16
Na utakmici	17
Svađe među plavima	18

Bez navijača nema ni kluba	20
Dečko iz kvarta koji je volio nogomet	22
Navijači su najveći partner nogometa	24
Nove pjesme nastaju preko noći	27
Gledatelja ima, ali navijači izostaju	28
Postani navijač, zabavno je	30
SKITNJE	
Nezaboravan provod u gradu mladih	31
Maturalac za pamćenje	36
Zdravo Marijo!	38
Na svakom se izletu i uči i zabavlja	39
Zabilješka bivšeg maturanta	40
POSJETILI SMO	
Čitanje na Gvozdu	42
Tony rasplesao Arenu	43
Dalmatinci u metropoli	44
Splitski genijalci zapalili Zagreb	45

Praskozorje – dio II.	46
Krletka	46
Smijeh, suze i akcija	47
LEGENDE	
TREĆE GIMNAZIJE	
Žena koja ni za čim ne žali	48
Svestrana profesorica Nataša Drenčić-Jerković	50
ŠPORT	
Pregled športskih događanja	53
„Dragulj Treće gimnazije“	57
Mlada prvakinja Hrvatske u judu	57
Rukomet na pijesku	57
PREPORUČAMO	
O ukusima se ne raspravlja	58
„Dobru knjigu čini dobar čitatelj.“	59
Bye, bye	
House & Gossip Girl	59
RAZBIBRIGA	
Križaljka	60
Horoskop	61
Učnički biseri	62
Nogice	63

mimladi - list III. gimnazije

Nakladnik: III. gimnazija, Kušlanova 52

Tel: 01 23 05 454 Fax: 01 23 39 628 Web: www.gimnazija-treca-zg.skole.hr

E-mail škole: 3.gimnazija@skole.htnet.hr E-mail novinarske grupe: novinarska.treca@gmail.com

Za nakladnika: **Martin Oršolić, prof.** Glavni urednik i lektor: **Ilija Barišić, prof.**

Glavne urednice: **Magdalena Margić i Lucija Gegić,**

Uredništvo: **Darija Đukić, Lucija Ravlić, Silvija Dumić, Nikolina Martinec**

Naslovnica: **Magdalena Margić i Jan Humski** Dizajn i priprema za tisak: **KOFEIN, Zagreb**

Tisak: **Printera grupa, Sv. Nedelja** Naklada: **1000 primjeraka** Cijena: **20 kuna**

ISSN 1331-8357

Navijačke priče

Sjećam se dana kada me tata vodio na utakmice najdražih klubova i na sve važnije sportske događaje. S veseljem sam iščekivala te dane, učila navijačke pjesme, koreografije, radovala se, gubila glas po dvorana, skijalištima i stadionima, sentimentalno čuvala karte te znala sve rezultate. Postupno sam izgubila interes i počela pratiti samo nastupe reprezentacija, budući da su to (bili) važni nacionalni događaji.

Što se dogodilo? Gdje je nestao taj žar? Zašto smo napustili stadione? Posljednjih smo godina svjedoci sve većeg nasilja među navijačima i, kao posljedica toga, sve praznijih stadiona. Možda razlozi leže i u novim generacijama. Neki novi ljudi vode naše stare klube. Vode ili upropaštavaju, kako vam drago... Možda su i igrači izgubili taj žar i sve što vide jest novac. Vremena se mijenjaju, ali ostaje dojam da su u športu i navijanju neke stvari lošije nego prije. Kako ljudima vratiti žar?

U ovogodišnjoj temi broja odlučili smo dati prikaz navijača. Donosimo vam priče sa stadiona, sa sportskih borilišta, iz dvorana, sa staza. Donosimo odgovore na gore postavljena pitanja. U intervjuima možete pročitati što o navijačima misle Ivica Blažičko i Zoran Cvrk. Upoznat ćemo vas s ružnom stranom navijača – huliganizmom i nasiljem, ali i s onom ljepšom - navijačkim pjesmama, koreografijama i sličnim navijačkim aktivnostima koje uljepšavaju sportske događaje.

III. gimnazija ove školske godine slavi 90 godina svog postojanja pa možete pročitati i kratku povijest naše drage Kušlanove.

Prikazat ćemo vam i drugo lice naših profesorica Alme Andabake i Nataše Drenčić-Jerković, legendi Treće gimnazije, koje na kraju ove školske godine odlaze u mirovinu. Vidjet ćete i kako izgleda kada jedan dan u ulozi profesora gledate svoje prijatelje iz školskih klupa. Upoznat ćemo vas s atmosferom na koncertima i u kino dvoranama te vam otvoriti vrata u svijet filmova i knjiga koje definitivno morate pogledati odnosno pročitati.

Poslat ćemo vas na putovanja i izlete s našim učenicima. Saznat ćete kako je bilo u Amsterdamu, Španjolskoj, Sarajevu i na Sljemenu.

Kraj prošle školske godine obilježili su radovi na školskim terenima i oko sjeverne kule, tako da nas je škola dočekala u novom ruhu. Sada stvarno izgleda kao ozbiljna javna obrazovna ustanova. Obnovu još čeka južni dio zgrade i nadamo se da će on zasjati u novome ruhu čim stigne malo ljepše vrijeme (i malo bolja financijska potpora).

Ove su godine novinarska i dramska skupina doživjele neke promjene. Naša dugogodišnja voditeljica i profesorica Maja Ilić otišla je na porodiljni te sada zaslužno uživa sa svojom obitelji, a voditeljsku palicu na neko vrijeme preuzeo je mladi, ambiciozni profesor Ilija Barišić koji se za sada u svojoj novoj ulozi jako dobro snalazi. Također, novinarska skupina ove godine nema niti jednog muškog člana te niti jednog maturanta, što nam je bitno otežalo traženje informacija o maturalcima i maturantima, no ipak smo uspješno do svega došli.

Na kraju lista očekuje vas zabava. Riješite križaljku i pročitajte što vam kažu zvijezde te uživajte u kratkom stripu.

Kako biste saznali koja je razlika između huligana i navijača, tko je navijač-navijač, a tko navijač iz trenda, što sve čini školsko navijanje i druge priče, samo trebate okrenuti stranicu. Uživajte kao što smo i mi uživali dok smo pripremali novi broj ovog lista.

Lucija Gegić

90 godina III. gimnazije

Na proljeće slavimo rođendan Kušlanove

Treća je odgojila generacije i generacije uspješnih i važnih ljudi koji su puno doprinijeli životu i razvoje zajednice i hrvatske države

Magdalena Margić, III. a

Ove školske godine obilježavamo 90 godina tradicije i uspjeha naše III. gimnazije te 75 godina rada u Kušlanovoj ulici na broju 52, a to ćemo na proljeće i proslaviti.

III. muška gimnazija

Zagrebačka III. gimnazija prvotno je osnovana kao III. muška gimnazija 1922. godine, a tijekom te duge povijesti pohađali su je mnoge istaknute ličnosti iz javnog života Hrvatske. Športaši, novinari, umjetnici, znanstvenici... Treća je odgojila generacije i generacije uspješnih i važnih ljudi koji su puno doprinijeli životu i razvoje zajednice i hrvatske države. Uz izmjene u programima, III. muška gimnazija radi i djeluje do 1978. godine. Tada prestaje s radom, kao i ostale gimnazije, zbog reformi u srednjim školama. Zajedno s PTT školskim centrom III. gimnazija osniva obrazovni centar koji djeluje do 1991. godine kada se Kušlanova

gimnazija ponovno osniva. Godine 1991. odlukom Skupštine Grada Zagreba ukida se PTT obrazovni centar, a osnivačem III. gimnazije određen je grad Zagreb.

Prvotna je djelatnost naše gimnazije bila izvođenje i ostvarivanje programa prirodoslovno-matematičke gimnazije, ali kasnije je uveden i program opće gimnazije rješenjem Ministarstva prosvjete i športa. Tako se od školske godine 1994./1995. pa sve do danas uspješno provode oba programa. Danas III. gimnazija ukupno ima 24 razredna odjela. Od toga je 20 razreda opće gimnazije, a 4 razreda prirodoslovno-matematičke gimnazije koje vodi ravnatelj, profesor Martin Oršolić.

Mi mladi

Školski list Mi mladi koji trenutno čitate ima zaista dugu tradiciju. Prije četiri godine, objavili smo 100. broj, a sada imate priliku čitati 104. broj.

Naš list i godišnjak

Osim lista, svake godine objavljujemo i godišnjak u kojem se mogu naći informacije o profesorima, učenicima, natjecanjima... Također, imamo jednu od najstarijih školskih knjižnica za koju se vrijedno brine profesorica Natalija Živković.

Obnova škole

Danas je naša škola u odličnom stanju jer se posljednjih nekoliko godina provodi restauracija koju nadzire Zavod za zaštitu spomenika zato što nam je školska zgrada pod zaštitom kao spomenička baština. Preuređuju se prozori, fasade, učionice, kabineti koji su obogaćeni brojnom opremom poput reflektora, projektor i novih zastora. Prošle smo godine uređivali naše školske športske terene na kojima smo za Dan škole predstavili školski športski klub koji u našoj školi djeluje već dvadesetak godina i možemo se pohvaliti brojnim medaljama, peharima, plaketama i diplomama koje smo osvojili iz mnogih fakultativnih predmeta poput nogometa, rukometa, odbojke, košarke, tenisa i drugih. Po športskim je rezultatima III. gimnazija redovito jedna od najuspješnijih škola u državi, a bila je proglašena i najboljim športskim kolektivom u Hrvatskoj.

Draga naša Kušlanova, želimo ti sretan rođendan i još puno, puno godina uspjeha!

Današnji izgled škole

Božićna akademija

U veselom tonu ispratili smo još jedno polugodište

Božićna akademija koja je od publike izmamila najviše smijeha do sad

Lucija Gegić, III. a

Kao i svake godine, posljednjeg dana prvog obrazovnog razdoblja učenici i profesori organizirali su Božićnu akademiju kako bi svima uljepšali početak blagdana, praznika i kratkog zasluženog odmora. U akademiju je uloženo puno truda profesorice Martine Krajnović i njezinih zborasica te dragih nam GTTG-ovaca pod vodstvom profesora Ilije Barišića. Publika je naprosto uživala.

Raspjevana atmosfera

Učenike i profesore pozdravile smo Silvija Dumić i moja malenkost te ih kratko provele kroz cijelu akademiju. Prvi na redu bio je učenik 3. c razreda, Ivo Jukić, koji je na

violini izveo Capriccio br. 16 za violinu solo autora Nicola Paganinija. Zatim nas je mezzosopranistica Antea Poljak uvela u božićni ugođaj pjesmom „Tiha noć“. Blagdanski ugođaj nastavile su širiti članice djevojačkog zbora Treće gimnazije međimurskim napjevom „O kakva to svetlost“, dalmatinskom skladbom „Veseli se, Majko Božja“ te poznatom Händelovom skladbom „Joy to the World“.

Smijeh za kraj

Nakon ove božićne rapsodije, uslijedila je božićna predstava naših GTTG-ovaca. Dramskom igrom „TV Božić“ pokušali su dočarati

Vuco iz Kušlanove

kako izgleda Božić u 21. stoljeću te su u tome svakako uspjeli. Publika je umirala od smijeha, najviše na dijelove u kojima Sulejmanov harem pleše Gangnam Style. Kroz predstavu su članovi svojim profesorima i kolegama poslali i kratku božićnu čestitku. Treba napomenuti kako su GTTG-ovci sami osmislili, napisali i režirali svoju kratku predstavu, dok je njihov voditelj, prof. Ilija Barišić, samo uskakao svojim stručnim savjetima.

Kako se kaže, sve što je lijepo kratko traje, pa je tako i naša akademija privedena kraju. Zborasice su najavile Božić svima dragom i dobro poznatom pjesmom Srebrnih krila – Božić dolazi, a voditeljice su se oprostile od publike koja nije krila oduševljenje i radost na licima.

Božićna čestitka GTTG-ovaca

Opuštena ali radna atmosfera u subotnje jutro

Od priprema nema koristi ako je faktor samostalnog rada isključen

Filip Ferenčak, IV. f

Maturante lagano hvata panika jer se državna matura opasno približila. Činjenično je stanje da imamo još vremena, ali to će brzo proletjeti i svibanj će za tren pokucati na vrata, a s njime i maturalni ispiti. Nakon maturalka, koji je još uvijek jedna od glavnih tema pod odmorima, i početnih (ne)izvršavanja obaveza, došlo je vrijeme da se pošteno primimo posla i shvatimo ove pripreme vrlo ozbiljno. Pripreme kao takve i nisu pretjerano korisne i iskoristive ako je faktor samostalnog rada isključen.

Kao i prošlih godina, profesori su organizirali besplatne i stručne pripreme za učenike kako bi se što bolje pripremili za državnu maturu. Dodatni poticaj je i odlična ocjena koja se dobiva na kraju godine iz tog predmeta, a koja se računa u ukupnom prosjeku.

U akciji

Preko tjedna se održavaju pripreme iz hrvatskog i engleskog jezika, biologije te politike i gospodarstva, a subotom iz matematike i fizike. Na početku smo to olako shvatili, ali kako se termin prijave ispita i fakulteta približava, tako i naša odgovornost i svijest o potrebi učenja raste. Profesori su svoj „dodatni“ posao shvatili vrlo ozbiljno i zaista se

trude omogućiti nam što bolju pripremu i upis na željeni fakultet.

Profesori su također jako susretljivi te su nam omogućili i sate preko zimskih praznika, koje smo djelomično iskoristili s obzirom da nas je uglavnom bilo desetak.

Atmosfera je radna, ali i opuštena. Nema nikakvoga pritiska niti straha jer je to sve pokrenuto kako bi nama bilo bolje i kako bismo danas-sutra riješili Državnu maturu bez treme i s puno uspjeha.

Osim maturanata, svojevrstne pripreme iz engleskog jezika održavaju se i za učenike trećih razreda koji nastoje što prije savladati određene probleme kako bi što spremniji ušli u završnu godinu, koja je ključna u njihovom školovanju.

Maturantima želimo da se što bolje pripreme i ostvare odlične uspjehe!

Ponovno odlični rezultati na državnim natjecanjima Novi uspjesi naših učenika

Lucija Ravlić i Darija Đukić, II. a

Ove godine naša je škola postigla veliki uspjeh. Učenici su školu predstavljali na državnim natjecanjima iz čak deset predmeta! Išli smo na natjecanja iz hrvatskog jezika, logike, matematike, sociologije, povijesti, njemačkog jezika, vjeronauka, informatike, tjelesnog i engleskog.

Učenici su školu predstavljali na državnom natjecanju iz ekologije pod nazivom Lijepa Naša, a vodio ih je profesor Stjepan Pavek. **Jelena Filipović** iz IV. f razreda, pod vodstvom profesorice Zrinke Korbar, pozvana je na državno natjecanje iz matematike koje se održalo u Poreču od 25. do 27. travnja 2012. godine. Na državno natjecanje o Domovinskom ratu plasirale su se dvije skupine naše škole pod vodstvom profesora Zdenka Skukana. Na državno natjecanje iz logike plasirao se učenik IV. c razreda, **Dominik Čulo**, a vodio ga je profesor Petar Runje. Profesorica Berislava Runje vodila je bivšeg maturanta **Dominika Marka Mikleca** na državno natjecanje iz njemačkog jezika. **Katarini Kvaternjak** iz III. f razreda, profesorica Marijana Ivica bila je mentorica na državnom natjecanju iz engleskog jezika. Pod vodstvom profesorice **Maje Ilić**, na državni LiDraNo plasirao se i naš školski list **Mi mladi** te naša dramska skupina **GTTG** s predstavom *Iz dana u dan*, koja je po mnogima jedna od najboljih predstava ikad viđenih na tom natjecanju. Čestitke svima koji su ovako daleko dogurali!

Zamjena učenik – profesor

Neobično je gledati svoje kolege u ulozi profesora

Zamjene bi se trebale održavati i u prvom i u drugom polugodištu

Nika Drokan, I. c

Pomlađeno vijeće

Mlade snage

U 1. c razredu dan je započeo informatikom. Mladi se profesor uz veliku tremu ipak nekako snašao i objasnio nam gradivo. Pravi profesor, učenik Gagić, privukao je puno veću pozornost. Neprestano se trudio ometati pažnju drugih učenika, tijekom sata je mijenjao mjesta i učenike u zadnjim klupama gađao gumicama. Drugi nas je sat dočekao profesor Tin Trupeljak, učenik 1. f razreda kao zamjena za profesoricu njemačkog Ivanu Cvijović. Sat je prošao uz puno smijeha, sarkazam profesora i pokoju „uvredu“, pa je bila neozbiljna, vesela atmosfera u razredu. Dobroj zabavi pridonijelo je i upucavanje učenika novoj učenici, inače profesorici Ivani. Sat od kojeg smo možda očekivali najmanju ozbiljnost, vjeronauk, prošao je najozbiljnije. Profesorica Mia Milas ozbiljno je shvatila svoju ulogu te je tijekom cijelog sata održavala mir i red u razredu. Od svih zamjena imala je najzanimljiviju temu, eutanaziju. Potaknula je cijeli razred na razmišljanje, diskusiju i općenito aktivnost na satu, što ne priliči 1. c koji je poznat po nedisciplini i neradu. Nakon sata

kod profesorice Mie, pod odmori- ma se još moglo čuti kako učenici raspravljaju o temi koju nam je predstavila. Sve pohvale profesorici na tome.

Iskustva učenika koji su mijenjali profesore također su pozitivna. Ivan Božić, učenik 1. e razreda, predavao je geografiju i biologiju te je oduševljen svojim novim iskustvom. Svidjelo mu se biti profesor, stajati pred 30 ljudi te im pokušavati prenijeti svoje znanje, a dopala mu se i atmosfera u zbornici. Profesori koji su bili učenici također su oduševljeni zamjenom. Učenik

Gagić izjavio je kako mu je kao učeniku bilo najbolje jer kasnije dolaze samo obaveze, a učenica Maja Bubalo, inače profesorica latinskog jezika, izjavila je kako joj se najviše svidjelo biti među mladima i to kako su zainteresirani. Redovni učenici sate su smatrali zanimljivima, no ipak kažu da im je na početku bilo pomalo čudno vidjeti svoje prijatelje u ulozi profesora. Većina učenika to je doživjela kao zabavu i smatra da bi se trebalo održavati češće, i u prvom i u drugom polugodištu.

Nova prijateljica iz klupe

Obuka prve pomoći u Novom Vinodolskom

Reanimacija i kukuruzne zmije

Tri nezaboravna, ali jako poučna i korisna dana

Silvija Dumić, II. a

Dvanaest učenika koji polaze fakultativni predmet Prva pomoć proveli su tri dana u Domu Crvenog križa u Novom Vinodolskom, u pratnji profesorice Bedeković.

Novce trošili na kave, slatkiše, sokove, Nutelle

Kako smo do konačnog odredišta putovali dobra dva i pol sata, trebali smo smisliti kako ćemo se zabaviti tijekom puta pa smo trošili besplatne minute razgovora na istraživanje podataka o kukuruznim zmijama i o tome kako se od njih ne može dobiti kukuruzno brašno te o iguanama i ostalim čudnovatim životinjama.

U Dom smo stigli baš u vrijeme ručka, nakon kojeg smo imali tri sata slobodnog vremena, koje smo proveli u jednom od ukupno četiri kafića pijući zaslađenu vodu zvanu Nescafe od vanilije, limunadu ili sokiće. U Konzumu smo ostavili popriličnu svotu novaca na slatkiše, sokove i dvije Nutelle.

Radili smo i nešto korisno

Održana su nam tri predavanja u trajanju od četiri sata na kojima smo naučili praktičan dio prve pomoći. Naučili smo zamatati zavoje, zaustaviti veliko krvarenje, staviti osobu u bočni položaj prilikom pada u besvjesno stanje. Nekima

Masaža srca

od nas posebno se svidjela reanimacija (masaža srca i umjetno disanje) koju su izveli nekoliko puta, dok su se neki s tim zafirkavali i pokušavali ometati. Naučili smo kako pristupiti pri trovanju i što učiniti kod amputacije.

Na kraju drugoga dana, demonstratori, članovi Mladih Crvenog križa grada Zagreba izveli su pokaznu vježbu. tj. situaciju kakva nas čeka na nadolazećem natjecanju. Naše maturantice Leandra Križanić i Tea Ostojić također su bile u Novom Vinodolskom u ulozi demonstratora i odlično su obavile svoj dio posla. Budući da smo u ta tri dana jedva spavali, sjedala u autobusu na povratku u Zagreb bila su nam i više nego udobna.

Nažalost, na natjecanju sudjeluje ekipa od samo šest članova, tako da će polovica od ukupno 12 učenika otpasti. Željno iščekujemo natjecanje u ožujku i nadamo se najboljim rezultatima.

Dani mjesnog odbora Peščenica

Sve možemo zajedno na našoj staroj Pešči

Magdalena Margić, III. a

Dani mjesnog odbora Peščenica održavali su se od 15. do 20. listopada pod motom „Sve možemo zajedno na našoj staroj Pešči.“ Tijekom cijelog tjedna održavao se zaista bogat program. 15. listopada se, u sklopu Dana mjesnog odbora, obilježio i Dan bijelog štapa kada posebnu pažnju posvećujemo slijepim i slabovidnim osobama. Program se održao u športskoj dvorani Centra za odgoj i obrazovanje Vinko Bek. Večer su otvorili najmlađi folklorši iz Dječjeg vrtića Duga zatim Etno grupa osnovne škole Dragutina Kušlana i „Mali svirači“ koji su si dali truda i sami izradili svoje instrumente. Nastupali su i folklorši iz folklorne skupine „Kolo“, polaznici plesnog kluba Spin te domaćini iz Centra Vinko Bek s predstavom „Tramvaj“ i body percussion „Psssst!“

Manifestacija se nastavila u petak, 19. listopada, u prostoru Mjesne samouprave u Njegoševom. Tamo je održana zdravstvena tribina „Kako protiv raka dojke?“

U subotu, 20. listopada, održalo se „Druženje u Smogogradu“. Na školskom športskom igralištu III. gimnazije odigrani su malonogometni, košarkaški te turnir u stolnom tenisu. Gostovali su i naši veslači, srebrni olimpijci. Svi turniri bili su humanitarnog karaktera. Također, održano je i predstavljenje sugrađanima u Bužanovoj ulici. Tamo su bili postavljeni štandovi Poštanske i telekomunikacijske škole, Centra Vinko Bek i ostali štandovi sponzora.

Crveni križ

Povratak hrvatskih generala

Napokon slobodni

Ovo je konačni završetak rata i Hrvatska se sada mora okrenuti budućnosti

Nevena Cukrov, I. e i Lucija Ravlić, II. a

Hrvatski generali Ante Gotovina i Mladen Markač oslobođeni su svih optužbi pred Haaškim sudom. Oslobađajuća presuda donesena je u petak, 16. studenoga te se taj datum već uzima kao dan konačne pobjede Hrvata nad agresorom.

Hrvatska je vodila obrambeni i oslobodilački rat!

Nakon prošlogodišnje prvostupničke presude kojom su oba generala osuđena na dugogodišnje zatvorske kazne, hrvatski branitelji pozvali su narod na molitvu u zagrebačkoj katedrali i bdijenje. Presudom je dokazano da je Hrvatska vodila obrambeni i oslobodilački rat koji je naposljetku i dobila. Sretna vijest rezultirala je velikom euforijom i veseljem na ulicama gradova diljem Lijepe Naše.

Generali su istoga dana pušteni na slobodu te zrakoplovom Vlade Republike Hrvatske otputovali natrag u domovinu. Na zagrebačku zračnu luku Pleso sletjeli su oko 16 sati gdje ih je dočekalo političko i vojno vrhovništvo. Predsjednik Ivo Josipović, premijer Zoran Milanović te predsjednik Sabora Josip

Emotivan doček

Leko prvi su čestitali generalima na povratku. Vatrogasne postrojbe, vojne jedinice te policija svečano su, uz puno emocija uveličali dolazak generala na hrvatsko tlo. Brojni su se građani također odlučili na dolazak u zračnu luku i odavanje počasti pristiglim herojima.

Druženje s generalima na Trgu bana Jelačića

Nakon kratkog boravka na aerodromu, kolona vozila je krenula prema glavnom zagrebačkom trgu gdje

se u međuvremenu skupilo preko sto tisuća ljudi. Na Trgu bana Josipa Jelačića, generali su se prvi puta obratili javnosti. Prvi je govorio Ante Gotovina. On je izjavio kako je ovo konačni završetak rata te da se Hrvatska sada mora okrenuti budućnosti. Mladen je Markač pozvao na jedinstvo i rekao kako je uvijek vjerovao u Hrvatsku i nikada se nije osjećao samim i napuštenim od vlastitog naroda.

Nakon druženja na Trgu, generali su se uputili u zagrebačku katedralu gdje je misu za domovinu služio kardinal Josip Bozanić. Vrhovna tijela države, kao i brojni građani prisustvovali su misnom slavlju koje je, kao i sve toga dana, bilo puno emocija. Ovaj sretan dan za generale završio je posjetom Predsjednikovom uredu u kojemu su se oni zahvalili za svu podršku koju su dobivali tijekom svih ovih godina.

Heroji u katedrali

Sociologija navijačke subkulture

Navijačko pleme

Kako bismo mogli bolje razumjeti samu osobu navijača, odlučili smo to sagledati sa svih strana. Donosimo vam sociološki pogled na navijačke skupine, njihov nastanak, razvitak i djelovanje, s posebnim naglaskom na knjizi Benjamina Perasovića „Urbana plemena“

Lucija Gegić, III. a

Postoje brojne teorije i pristupi o navijačima. U popularnoj kulturi smatra ih se nezaposlenim alkoholičarima te nasilnicima. Neki strani sociolozi smatraju kako su to ritualizirane agresivnosti, kako je nogomet kulturna radničke klase te nogometni huliganizam reakcija na nekadašnje uvjete kapitalizma. Neki pak tvrde kako je to nezavisni svijet igre i suprotstavljanja. U svojoj knjizi „Urbana plemena“ koja se bavi sociologijom subkultura u Hrvata, Perasović ističe rezultate domaćih istraživanja o

ovoj temi: „Sociologija športa sociologiji subkulture mladih ostavila je neophodan kritički smjer razmišljanja, što je korisno u analizi ponašanja političkih i športskih, ali i medijskih aktera uključenih u huliganizam.“

Navijači imaju svoj dom i život na ovom svijetu

Teorija koju su nametali političari i mediji bila je da je huliganizam bolesna izraslina na tijelu športa i društva te da se treba kirurškim nožem odstraniti, navodi Perasović. Jedna od prvih uloga sociologije u tom području bila je razobličavanje takve teorije. Sociolozi su trebali objasniti da ti navijači imaju svoj dom, roditelje, prijatelje i život na ovom svijetu.

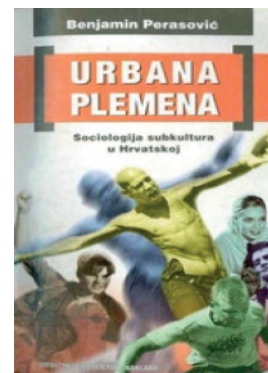
No opća kritika nije bila dovoljna za razumijevanje pa se tako nametnula određena promjena perspektive i pristup navijačima kao specifičnoj subkulturi. U osamdesetima je počela urbanizacija navijača te interakcija s rock-subkulturnim scenama. Navijački stil počeo je s historijskim tipom navijača, pa preko onoga da otac i sin skupa idu na nedjeljne utakmice, do rasta aktivnijeg boderenja i rekvizita što je obilježilo vlastitu samostalnost.

Izgradnja navijačkog subkulturnog stila

Međutim, najvažnija sporedna stvar na svijetu počela je odvlačiti navijače od njihove roditeljske kulture i nogometni navijač dobio je svoj samostalan status u društvu. Kod izgradnje tog navijačkog subkulturnog stila stvara se navijački jezik i svijet, a karakteriziraju ga posebni elementi poput svijesti o pripadnosti širem nogometnom plemenu, prepoznavanju uzora u nogometašima, pisanju grafita auto-lak sprejem kao potreba za naglašavanjem svog postojanja i snage, upotreba engleskog jezika (pojava transparenata na engleskom jeziku), eksperimentiranje s drogom, prisvajanje odjevnih predmeta te ples na stadionu (u Zagrebu su ga zvali „Let me go“ i gospoda sa zapadne tribine mislili su da se tuku, a ne plešu). Uz sve nabrojeno, počeli su koristiti bengalke i dimne kutije.

Navijače više ne okuplja samo šport

Perasović tvrdi da postoje tri temeljna područja koja obilježavaju dominantnu kulturu u svijetu nogometa

Navijač - politički aktivist

– kompeticija, muškost i alkohol. Ponašanje navijača sve se više udaljavalo od igre na terenu i navijači su počeli „luditi“ te time ometali igrače. Postalo je očigledno da navijače više nije okupljao samo šport.

Različiti tipovi navijača

Razvila su se četiri tipa navijača: navijač-navijač, navijač iz trenda, navijač-nasilnik te navijač-politički aktivist. Jasno je da oni djeluju zajedno, ali s obzirom na njihovu prisutnost tijekom i poslije utakmice vidimo njihove nasilničke, političke, hedonističke i klupske impulse. Prema Perasoviću navijač-navijač jest onaj koji gaji stvarnu ljubav prema nogometu, navijač iz trenda na tribini je samo kako bi se pokazao (kao Modni Mačak na špici), navijač-nasilnik nema nikakvih osjećaja prema utakmici već se posvećuje nasilnim, huliganskim činovima, a navijač-politički aktivist je onaj koji se nikada neće izgubiti iz javnosti te će uvijek biti spreman dati nekakav komentar.

Ako želite saznati više, pročitajte Perasovićevu zanimljivu knjigu, a sada okrenite stranicu i uronite u zanimljiv svijet športa i navijanja.

Navijač - navijač

Školsko navijanje

Publika na školskim tribinama praktički ne postoji

Nika Drokanić i Sara Vidaković, II. c

Svima je poznato kako je naša III. gimnazija veoma uspješna u svim športovima, da mu se posvećuje posebna pažnja te da se o školskim uspjesima govori s ponosom. No tko prati naše športaše na utakmicama, tko za njih navija?

Školske tribine zjape prazne

Kao športske novinarke odlazimo na skoro svaku utakmicu kako bismo vas što bolje mogle obavijestiti o odigranim utakmicama. Nismo mogle ne primijetiti kako na našim tribinama nema navijača. Čuje se tek pokoji izdvojeni pljesak jer publika praktički i ne postoji. Nastupe prate ravnatelj, profesori, učenici na klupi i nas dvije u ulozi novinarki.

Mažoretkinje nisu navijačice

Nije svugdje u svijetu tako. U SAD-u, recimo, utakmice srednjoškolskih momčadi u nekim gradovima važni su događaji u zajednici i na svim školskim utakmicama popularnijih športova tribine su pune. Zsigurno ste svi upoznati s američkim *cheerleadersicama*, navijačicama koje svojim koreografijama zabavljaju publiku te potiču igrače na što bolju igru. Kod nas u Hrvatskoj vole ih uspoređivati s mažoretkinjama, no one zapravo nemaju nikakve veze s navijanjem. Mažoretkinje možete uočiti i na utakmicama, najčešće nogometnim i rukometnim, ali one se tamo nalaze samo kako bi „ispratile“ igrače na teren te im na taj način pružile podršku. Ponekad će izvesti i neku od svojih točaka, ali samo kako bi tijekom poluvremena zabavile publiku.

Kultura navijanja i praćenja školskog športa u Hrvatskoj je potpuno različita u odnosu na onu američku, no naša škola postiže vrhunske rezultate koji bi mogli biti možda i bolji uz podršku navijača. Stoga bar na finalima, ne ostavljajte tribine praznima!

Poluprazna školska dvorana

UVIJEK VJERNI

Službeni klub navijača hrvatske nogometne reprezentacije Uvijek vjerni

Uzorni veleposlanici Hrvatske na stadionima

Igrači su sjajni ljudi kojima je potrebna poticajna atmosfera i podrška navijača

Magdalena Margić, III. a

Službeni klub navijača hrvatske nogometne reprezentacije koji bore i podržavaju naše Vatrene, simbolično je nazvan Uvijek vjerni, a zaštitni su znak kluba krila. Uvijek vjeran Krunoslav Grlević, osnivač kluba, rekao nam je da je oduvijek volio nogomet i sve vezano za najvažniju sporednu stvar na svijetu.

Učlanjeni i simpatizeri i navijači

U klub se 2008. godine učlanilo 18 000 navijača, što nikako nije mali broj. Osim navijača iz Hrvatske, ima i brojnih iz inozemstva koji svoje podržnice imaju u New Yorku, Berlinu i mnogim drugim gradovima. Iako na različitim dijelovima svijeta, oni su na neki način svi jedno – svi su uvijek vjerni te vole i podržavaju svoju nogometnu reprezentaciju. Osim pravih navijača, u klub su učlanjeni i simpatizeri koji ne prisustvuju utakmicama, ali žele imati osjećaj pripadnosti, da je to njihova zemlja i njihova reprezentacija koju podržavaju. Navijači se sastaju neformalno jer im je to hobi, a ne obaveza niti trend. Jednostavno vole svoju reprezentaciju i to žele pokazati

podržavanjem na domaćim utakmicama, ali i na brojnim gostovanjima.

Naš sugovornik Krunoslav Grlević

Uvijek vjerni ne vole nered

Vole putovati s reprezentacijom na gostovanja u mnoge države. Na gostovanja ne putuje uvijek isti broj ljudi, ovisno o materijalnoj situaciji i destinaciji na koju se ide. Tamo upoznaju nove kulture, hranu, ljude s kojim sklapaju nova prijateljstva i skupa navijaju za svoje reprezentacije. Znaju s navijačima drugih reprezentacija, poput navijača Welsa, igrati prijateljske utakmice i dobro se zabaviti.

Navijači Uvijek vjerni nikako ne vole nered i znaju da je svaki navijač ambasador Republike Hrvatske. Kada navijač ode na neko gostovanje, on predstavlja svoju zemlju i svoj narod te se od njega traži da to učini na najbolji mogući način jer ne želi da država i reprezentacija dođu na loš glas. Gospodin Grlević usporio je to s navijačima Bad Blue Boysa i Torcida za koje se zna da su na lošem glasu, dok je Uvijek vjernima to stran pojam i ne žele Hrvatsku predstavljati u lošem svjetlu.

Za svoj klub, a protiv svih drugih

Postoje devijantne navijačke skupine koje su dio jedne subkulture koja je dosta popularna i brojna. U srednjoj i istočnoj Europi postoji pokret Mentalita ultras koji je nastao u Italiji i on je apsolutno destruktivan i graniči s huliganizmom. Oni žive s klubom ili reprezentacijom 24 sata na dan, sedam dana u tjednu i proživljavaju s njima sve pobjede i poraze, ali pogled na neke stvari im je ograničen. Naime, oni su samo za svoj klub, a protiv svih drugih igrača i navijača. Žele pokazati da su jači i

osvojiti „navijački teritorij“. Najčešće su to mladi ljudi koji se žele dokazati, ali njih možemo nazvati navijačima kratkog daha kojima će nakon 10 utakmica sve dosaditi. Kod Uvijek vjernih toga nema. U pet godina koliko klub postoji, navijači Uvijek vjerni nisu doveli do neugodnih ni sramotnih situacija jer njihova im svijest kaže da to njima ne treba. Ne vole sudjelovati ni u kakvim okršajima, iako su sami bili izloženi huliganskim napadima, poput onog u Grčkoj kada su ih gađali bakljama, bocama i stolicama. Mnogi su bili ozlijeđeni, a jedan je dečko ostao bez prsta.

Prije je nasilje bilo ritualno

Navijačima je prije nekoliko godina navijanje zapravo bila potreba kojom pokazuju da su pozitivne osobe koje bodre svoj klub ili reprezentaciju. Istina je da je nasilja bilo i prije, ali ono je bilo ritualno. Čim bi netko u tuči pao na pod, odmah bi se stalo i prekinulo da ne bi bilo daljnjih, težih posljedica. A danas, nažalost, imamo situacija u kojima u okršajima između navijačkih skupina deseci i stotine navijača bivaju teško ozlijeđeni ili čak ubijeni. Kako danas mediji sve prenose i snimaju, djeca i mladi gledaju što navijači rade jedni drugima. Njima to postane zanimljivo pa požele i samo isprobati. Postoji stil odijevanja i brendovi koje takvi navijači nose da policija i zaštitari ne bi prepoznali da se radi o huliganima.

Navijači su u načelu pozitivni, ali uvijek ima devijantnih grupica. Teško je pobrojati sve rasprave na ovu temu, u emisijama, institucijama, napisani su bezbrojni članci kako spriječiti nasilje na tribinama, ali i izvan njih. Uvijek vjerni smatraju da se u ovom trenutku to jedino može riješiti širokim društvenim djelovanjem, a to znači da se pravosudni, represivni i edukativni aparati trebaju uključiti i poučavati te u slučaju nepoštivanja, kažnjavati. Tribine su ogledalo društva i navijači izražavaju svoj socijalni bunt zbog stanja u društvu, u Hrvatskom nogometnom savezu ili pripadajućem klubu. Navijači često znaju izvikivati pogrdne riječi i pozdrave samo zato što znaju

Koreografije na tribinama

da se to ne smije i da će time dovesti do nekog incidenta. Navijači žele napraviti neki kompromis s HNS-om i s osobama koje su zadužene za sigurnost. Kako je HNS član UEFA-e koja je zabranila pirotehničke naprave, tako se HNS toga treba pridržavati. Gospodin Grlević napominje da im generalno nije namjera nikome napakostiti i da znaju da se zakoni moraju poštivati.

Koreografije za utakmice

Navijači pripremaju razne koreografije za utakmice. U klubu se točno zna tko je za što zadužen, za transparente, koreografije, gostovanja. Jedan od najboljih jest transparent koji su pripremili za utakmicu u Splitu na kojem su nacrtani štitovi sa svim grobovima postrojbi iz Domovinskog rata. Time pokazuju da poštuju Domovinski rat i sve branitelje kojih i u samom klubu ima mnogo. Također su ponosni i na ogromni kockasti dres koji su pripremili za Europsko prvenstvo te krila i viteza s hrvatskim štitom koji simbolizira borbu, čast i izgaranje na terenu. Napominju da svojim koreografijama ne žele nikoga uvrijediti, nego pokazati da bodre svoju reprezentaciju. Uvijek navijaju za svoje, a ne protiv drugih.

Uvijek je dobro činiti dobro

Trude se biti pozitivni i osim bodrenja momčadi, činiti i neka druga djela. Djeci s posebnim potrebama u Slobostini donirali su 25 000 kuna, a obiteljima koje financijski loše stoje hladnjake, televizore i krevete. Osim toga, Uvijek vjerni osnovali su fond u koji će HNS uplaćivati određenu svotu novca za svaku domaću utakmicu na kojoj ne bude nereda. Tako će, umjesto da plaćaju kazne UEFA-i ili FIFA, pomoći siromašnoj Hrvatskoj, onima kojima je taj novac potrebniji nego bogatoj Švicarskoj. Smatraju da je uvijek dobro činiti dobro i

vole imati taj lijep osjećaj zadovoljstva kada nekome pomognu. S navijačima je jako teško napraviti nešto dobro, ali trude se.

Gospodin Grlević kaže da je teško objasniti kakav je osjećaj nositi crveno bijeli dres nekome tko ne voli hrvatsku reprezentaciju. Jednostavno imaju taj osjećaj pripadnosti i zajedništva. Razvesele se kada odu negdje i kada ih ljudi u stranim zemljama prepoznaju u kockastome pa ih zaustavljaju i, iako možda ne znaju gdje se nalazi Hrvatska, ali ako im spomenete Šukera ili Bobana, svi će znati odakle ste. Tko zna za Šukera, zna i za Hrvatsku. Ponosni su što je hrvatska nogometna reprezentacija toliko poznata u svijetu po odličnim nogometašima, ali i igračima nekih drugih hrvatskih reprezentacija poput vaterpola koju Uvijek vjerni također prate i bodre na gostovanjima.

Fan zone

Pripremaju brojne fan zone jer određen broj ljudi ne može doći do karata za utakmicu pa se tako okupljaju na trgovima i u duhu crveno-bijelog zajedništva gledaju utakmice. Kad su igrali protiv Iraca u Poznanju, u fan zoni s njima su bili i Irci koji nisu uspjeli kupiti kartu pa su im se pridružili, skupa gledali utakmicu i stvorili atmosferu kao na stadionu.

Odnos navijača i igrača hrvatske nogometne reprezentacije jako je dobar. Uvijek vjerni osnovali su nagradu Vatrene krila kojom nagrađuju najpožrtvovnijeg i najsrčanijeg hrvatskog reprezentativca. Gospodin Krunoslav govori da su to zaista sjajni ljudi kojima je potrebna poticajna atmosfera i podrška navijača. Navijačima nije uvijek bitna samo pobjeda. Bitno im je da se igrači potruže i ostave srce na terenu pa makar gubili pet utakmica zaredom.

Navijači hokejaškog kluba Medveščak postali sinonim za navijače diljem Hrvatske

Navijači su snaga Medveščaka

Napokon se u Zagrebu može otići na športski događaj, a da se pri tome ne moramo brinuti da će nam baklja doletjeti ispod nogu ili da će nas netko pretući

Nikolina Martinec, II. e

Da smo prije nekoliko godina pitali nekoga za hokej u Hrvatskoj, sigurno bi nas blijedo pogledao, odmahnuo glavom i pitao nas jesmo li normalni. Već četiri godine slušamo o Medveščaku i punoj dvorani Doma sportova. Možemo li to nazvati fenomenom ili su se ljudi zaželjeli dobrog športa ili, što je još bitnije, obiteljske atmosfere i navijača kakve svaki klub može poželjeti? Puna dvorana i navijanje od prve do posljednje minute bez obzira na pobjedu ili poraz nešto su najdivnije što jedan strastveni obožavatelj želi svom klubu.

Ajmo sektor B, ajmo sektor A...

„Ajmo sektor B, ajmo sektor A“, pjesma je koja se na svakoj utakmici bar jednom zaori dvoranom.

Zig-zag Medveščak

Ajmo sektor B, 'ajmo sektor A!

Pokretač je svake pjesme i podizanja atmosfere Sektor B. Navijačka skupina koja je od 2005. i službeno registrirana. Ime su uzeli prema tribini na kojoj su se upoznali. Sektoraši su bili vjerni klubu i prije nego što je hokej postao popularan u Hrvatskoj.

Znali su međusobno podijeliti plakate i lijepiti ih po svojim kvartovima da bi privukli ljude na utakmicu. Bodrili su ih istim žarom kao i danas, ali sada ih ima više od tridesetak. Prije nekoliko godina odlazili su na gostovanja po Austriji, Sloveniji i

Mađarskoj s maksimalno dva auta, ali sada po tim istim državama idu autobusi puni navijača. Bez ustručavanja možemo reći da ih ima na stotine pa čak i tisuće. I što je najvažnije, nikada nisu bili u središtu nekog skandala, već su postali sinonim za navijače diljem Hrvatske.

Četiri godine bez ikakvih incidenata?!

Je li moguće da u četiri sezone na tribinama nije zabilježen niti jedan incident? Vjerujte, sve je moguće. Medveščakovcima je to uspjelo. Prijateljska atmosfera između domaćina i gostiju normalna je pojava na svakoj utakmici. Ispijanje piva, zajednički odlazak na WC i druženje sastavni je dio svake tekme.

Od kolijevke pa skoro do groba

Od klinaca u pelenama, preko mladih ljudi, pa do dedeka i bakica koji s uzbuđenjem prate i navijaju, sve je to moguće vidjeti na tribinama Ledene dvorane, Arene Zagreb i Šalate. Prekrasno je vidjeti mlade ljude koji vode svoju djecu, nećake, braću i sestre na utakmice i nemaju nikakvih briga da će im se nešto dogoditi.

Šesti igrač na ledu

Igrači priznaju da osjećaju strastveno navijanje te da ih ono motivira. Najviše od svega impresionirani su time što navijači ostaju nakon završetka utakmice u dvorani i čekaju igrače da ih još jednom pozdrave. Navijačima Medveščaka najbolji je osjećaj kad nakon tekme uspiju zaskočiti nekog od njih, slikati se s njima, ako su u stanju prozboriti i koju riječ (trebate biti sposobni reći nešto na engleskom a da zvuči suvislo) te izgrliti ih do mile volje.

Tomekovo veliko srce

Nasilje među navijačima

Kako su huligani zavladaali tribinama

Danas su navijači često samo osobe kojima je cilj privući što više pozornosti i napraviti što veći nered

Dorotea Dominik, I. e

Huligani?!

S vremenom ima sve više nasilja na koje se odgovara također nasiljem. Većina nas ne radi ništa. Slušamo na vijestima o nasilju, zgražamo se, ne možemo vjerovati, no jedino što učinimo – prebacimo program. Ne razmišljamo o tome kako smo to mogli biti baš mi. Mogli su nas bez mrvice sažaljenja pretući, bez razloga. Mogli smo se naći na krivome mjestu u krivo vrijeme. Često se ti nasilnici opredjeljuju kao navijači. To čini manjina, ali prave takav nered da se ponekad čini da su gotovo svi navijači takvi. Oni više ne navijaju, samo traže nevolju.

Dva tragična događaja u svijetu ostala su upamćena kao vrhunac navijačkog nasilja

U finalu Kupa europskih prvaka 29. svibnja 1985. godine, Liverpool i Juventus nisu ni počeli utakmicu kada se dogodilo nešto užasno i u potpunosti neočekivano. Liverpoolovi huligani napali su navijače Juventusa koji su u velikoj panici pokušali pobjeći preko vanjskoga zida stadiona koji nije izdržao svu tu masu ljudi i urušio se. Poginulo je 39 osoba, a njih preko 600 bilo je ranjeno. Utakmica je ipak održana jer su smatrali da će otkazivanje donijeti još veće nered. Nakon te utakmice

svi engleski nogometni klubovi bili su izbačeni s europskih natjecanja do 1990. godine. Talijani će taj dan pamtit cijeli život, ne zbog Juventusove pobjede, već zbog svih ranjenih i poginulih.

Za najveću tragediju u povijesti engleskoga nogometa naknadno se ustanovilo da nisu krivi navijači. Događila se to na stadionu Hillsborough u Sheffieldu, gdje je poginulo čak 96 navijača Liverpoola, a njih gotovo 800 uspjelo se izvući s ozljedama. Zbog policijske pogreške 5000 navijača našlo se u gužvi bez izlaza. Masa ljudi nije znala da na Leppings Lane tribinama nema više mjesta, a nitko nije ni naslućivao što se događa. Jedini spas bio je penjanje na gornje tribine, a oni koji se nisu uspjeli izvući doslovno su umirali stojeći uz zaštitu ogradu. Nakon rušenja te iste ograde, igralište se pretvorilo u masovno stratište. Jon-Paul Gilhooly najmlađa je žrtva ovoga pakla, imao je samo 10 godina. Obitelji poginulih borile su se za „Pravdu za 96“ i napokon je dobile nakon 23 godine čekanja, kad se otkrila istina i skinula krivnja s navijača. Datum 15. travnja 1989. godine ostavio je tužan trag u srcima tisuća Britanaca. Nakon ovih događaja poduzete su određene mjere, ne samo u Velikoj Britaniji,

i stadioni u svijetu puno su sigurniji, obitelji ponovno mogu bez straha dolaziti i navijati za svoje timove. Ova tragedija dokazuje da nisu uvijek navijači krivi, da „državni pravедnici“ ponekad također mogu neprimjereno reagirati i biti odgovorni za komešanja na tribinama, nekad i s kobnim posljedicama, no u velikoj većini slučajeva nije tako i odgovorni su upravo huligani koji sebe nazivaju navijačima.

BBB-i štete ugledu Dinama

U Hrvatskoj, kao i u drugdje svijetu, najproblematičniji su nogometni navijači. Premda se s većinom nogometnih navijačkih skupina mogu povezati neki incidenti, u posljednje vrijeme u medijima se najviše govori o Bad Blue Boysima. Neki od njih lutaju po gradu i traže prvog mladica s „preružičastom“ majicom. To su učinili 3. ožujka 2012., kada su gotovo na smrt pretukli sedamnaestogodišnjaka u zagrebačkom Trnju. Dobro je spomenuti i 1. svibnja 2010. Toga su dana na jedno oko oslijepili policajca i oštetili mu sluh. Jedan od navijača Dinama teško je ozlijeđen za vrijeme utakmice u Ligi prvaka 6. studenoga 2012. U Parizu, „gradu ljubavi“, također nisu bili mirni. Gotovo je 80 navijača Dinama uhićeno u hotelu, a njih 24 jednostavno nije moglo izdržati bez nereda. BBB-i imaju opravdanje. „Navijači su svoju ljutnju usmjerili prema vodećim ljudima u Dinamu, koji po njima, sve rade zbog profita, a ne interesa kluba“. Možda su i u pravu, u Dinamu sve se vrti oko novaca, ali to nije razlog za maltretiranje nedužnih ljudi.

„Nasilje ne uzrokuju navijači.“

To što je navijačko nasilje tek dio šire slike društvenog nasilja također ne može biti izlika za toleriranje

huliganskih ispada na stadionima i oko njih. Sociolog Benjamin Peraso-
vić svojevremeno je rekao: „Nasilje
ne uzrokuju navijači. Nasilja ima u
obiteljima, Saboru i Skupštini HNS-
a. Nedopustivo je ovakvo iskaziva-
nje represije i tretiranja navijača kao
građana drugog reda“. Naravno da
se državne institucije trebaju poza-
baviti nasiljem u društvu uopće, no
iz toga nikako ne mogu isključiti ono
navijačko, kao da će neredi nestati
sami od sebe kad se riješe neki drugi

problemi u državi. Sociolog Dražen
Lalić također je istaknuo šire druš-
tvene probleme kao korijen nasilja.

„Nasilje ekstremnih navijača nije
najveći društveni problem, već su to
korupcija, kriminal, nezaposlenost“,
rekao je Lalić 2009. godine na struč-
noj Konferenciji „Sigurnost gradova
2009.“ No ako navijačko nasilje de-
finitivno nije najveći društveni pro-
blem, ne možemo ga ignorirati kao
da ne postoji i ne pokušavati ga rije-
šiti zasebnim mjerama.

Nekad su navijači prije svega bili
oni koji svojim navijanjem ohrab-
ruju pojedinca, par ili skupinu lju-
di u izvedbi određene psiho-fizičke
aktivnosti. Danas su navijači često
samo osobe kojima je cilj privući što
više pozornosti i napraviti što veći
nered, a nažalost riječ je u glavnom
o mladim osobama. A što će biti su-
tra? Koja će definicija sutra za njih
vrijediti? Hoće li manjina postati ve-
ćina? To ovisi prvenstveno o nama
mladima.

Pozitivne i negativne strane navijačkih koreografija Na utakmici

*Za razliku od Hrvatske, u Europi navijači itekako imaju
pravo glasa i pita ih se za mišljenje*

Annamaria Grgić i Marcelija Gavrić, I.d

Navijači su vrlo bitni na svim
športskim događanjima. Pune dvo-
rane i još puniji stadioni nešto je
najljepše za svakog istinskog lju-
bitelja športa. Nažalost, u Hrvat-
skoj se o navijačima piše gotovo
isključivo negativno. Smatramo
da ne možemo na osnovu pojedina-
naca osuđivati sve ostale navijače
zato što nisu svi divljaci. Za razli-
ku od Hrvatske, u Europi navijači
itekako imaju pravo glasa i pita ih

se za mišljenje. Imaju mogućnost
sudjelovanja u radu kluba i o nji-
ma se ne priča isključivo u nega-
tivnom kontekstu. Dakle navija-
če treba uvažavati, a ne privlačiti
svu pažnju samo na sebe, kao što
to čine neki od voditelja i trenera
hrvatskih klubova.

Navijačke bakljade

Mnogi navijači žele izraziti svoju
potporu klubu za koji navijaju tako
što pale i bacaju baklje na teren.
No time ne postižu ništa pozitiv-
no, nego upravo suprotno. Nanose
veliku štetu, a to može biti opasno
za igrače i ostale gledatelje. Takvim
ponašanjem stvaraju lošu sliku o
sebi i o njihovom klubu i donose
mu velike novčane kazne.

Nadamo se da će iz loših poslje-
dica prethodnih incidenata shvati-
ti koliko nepotrebne štete nanose
sebi i voljenom klubu.

Koreografije

Primjer pozitivne potpore navi-
jača svakako su koreografije. Oni
na domišljat način organiziraju po-
dizanje transparentata, raznoboj-
nih papira, plastičnih vrećica i sl.
koji na kraju čine sliku koja ima
određeno značenje za taj klub. Ta-
kav način navijanja trebao bi se če-
šće prakticirati zato što nema štet-
nih posljedica, ukoliko poruke koje
šalju ne izražavaju mržnju.

Transparenti

Transparentima bi se također
trebao podržavati klub za koji navi-
jamo, ali oni u velikom broju sluča-
jevu imaju pogrdan, neprimjeren
sadržaj. Često kroz transparen-
te izražavaju svoje nezadovoljstvo
prema nekim osobama, događaji-
ma... Putem njih navijači nerijetko
iskazuju i svoje pozitivne stavove te
ljubav prema gradu iz kojeg dola-
ze. Poneki ih koriste i u promotiv-
ne svrhe, npr. za oglašavanje pro-
daje prasaca.

Slatka koreografija

Bad Blue Boys vs. Zdravko Mamić

Svađe među plavima

Sukob između navijača Dinama i uprave kluba traje već predugo, a nijedna strana ne misli popustiti

Nevena Cukrov, I. e

Ogorčenje BBB-a

Naprijed Plavi!

Navijanje i bodrenje najdražeg im kluba BBB-i već gotovo tri godine mijenjaju bojkotima utakmica. Tako iskazuju svoje nezadovoljstvo čelnim ljudima kluba, a pogotovo Zdravkom Mamićem.

Početak rata

Sukobi navijača s Mamićem počinju 2006. godine. Naime, te godine Dinamo gubi u trećem pretkolu Lige prvaka, a glavna krivnja svaljena je na glavnog trenera, Josipa Kužea. Iako je on proglašen odgovornim za neuspjeh, navijači su na njegovoj strani i ne žele njegov odlazak. Mamić u tom trenutku pokušava pridobiti navijače te sa sigurnošću tvrdi da Kuže neće otići te da se najvažniji igrači neće prodati, no BBB-i ne nasjedaju i već na idućoj utakmici počinju sa skandiranjima protiv Mamića, a u korist voljenom im treneru. Mamić uzvraća udarac izjavom da ga vrijeđaju oni koje on redovito vadi iz zatvora. Nakon tih incidenata započeo je „rat“ između navijača i izvršnog dopredsjednika kluba. Iste godine nakon prvog poraza u hrvatskom prvenstvu trener Kuže biva smijenjen, a BBB-i pokazuju što misle o smjeni trenera i predsjednikovoj vladavini skandirajući: „Mamiću,

Cigane, odlazi iz Svetinje“. Drugi dio svog obećanja Mamić krši te zime kada je prodao dva ponajbolja Dinamova igrača engleskim klubovima.

Novi obračuni

U jesen iduće 2007. godine uslijedili su novi obračuni. Najviše se pamti incident nakon Dinamove pobjeda u Nizozemskoj protiv Ajaxa i plasmana u grupnu fazu Lige UEFA u zagrebačkoj zračnoj luci gdje su se okupili navijači kako bi pozdravili pobjedničke igrače. Incijator je bio Mamić koji nije dopustio da igrači

izađu iz zračne luke jer je želio da se navijači dive njemu, ali ni oni nisu ostali dužni jer su mu umjesto ovacije dobacivali uvrede, pljuvačke i pokojki šamar.

Promjene trenera izazivaju pobunu navijača

Tijekom zimske stanke 2007., nakon gotovo nebitnog poraza od Hajduka, smijenjen je još jedan trener. Umjesto dotadašnjeg Branka Ivanovića, na trenersko mjesto sjeo je Zvonimir Soldo. Njega su zbog brojnih pobjeda navijači zavoљjeli, ali ubrzo je Mamić shvatio da mu ni on nije po volji, pa se i javno počeo buniti protiv njega. Soldo, iako je imao punu potporu tribina, nakon kratkog vremena sam daje ostavku,

Masovni prosvjed

a na njegovo mjesto dolazi novi-stari trener Dinama, Branko Ivanković, kojeg će Mamić ponovno smijeniti nakon samo četiri mjeseca. Sve češće smjene trenera počele su ljutiti navijače te su ih potaknule na konkretnije poteze u borbi protiv klupskog vrha.

Borba

Prvi takav potez uslijedio je iduće godine kada Dinamo u jesenskim utakmicama ponovno izgubio od Hajduka. Odlučili su pozvati Mamića na sastanak, što je on protumačio kao želju za pomirenje i pristao bez premissanja. Taj je događaj bio i medijski popraćen, no oni kao ni Mamić nisu znali da se sastanak održava s ciljem protjerivanja glavnog i odgovornog iz kluba. On sam nije imao priliku ništa reći pa se vratio u svoj stožer bez ikakvog komentara, ali još uvijek kao izvršni dopredsjednik Dinama. Navijači su tijekom iduće 2009. godine još nekoliko puta na razne načina pokušali protjerati Mamića iz kluba, ali u tome nisu uspjeli.

Promjena tribine u znak solidarnosti

Zoran Cvrk, povjerenik za sigurnost HNS-a, na početku je sezone 2010./2011. uveo takozvane vaučere, pismena odobrenja kluba za prisustvovanje na gostujućim utakmicama bez kojih se ne može doći na gostujuću tribinu. Kada Mamić s popisa za te propusnice skida nekoliko BBB-a, i ostatak navijača s propusnicama odlučuje utakmice pratiti

s centralne tribine, bez isticanja, u znak navijačke solidarnosti. Na domaćim tribinama te su godine uvedene kamere, a svi navijači koji su ulazili s transparentima i zastavama trebali su na ulazu ostaviti svoje podatke kako bi ih se poslije moglo kazneno goniti u slučaju paljenja pirotehnike.

Prazne tribine

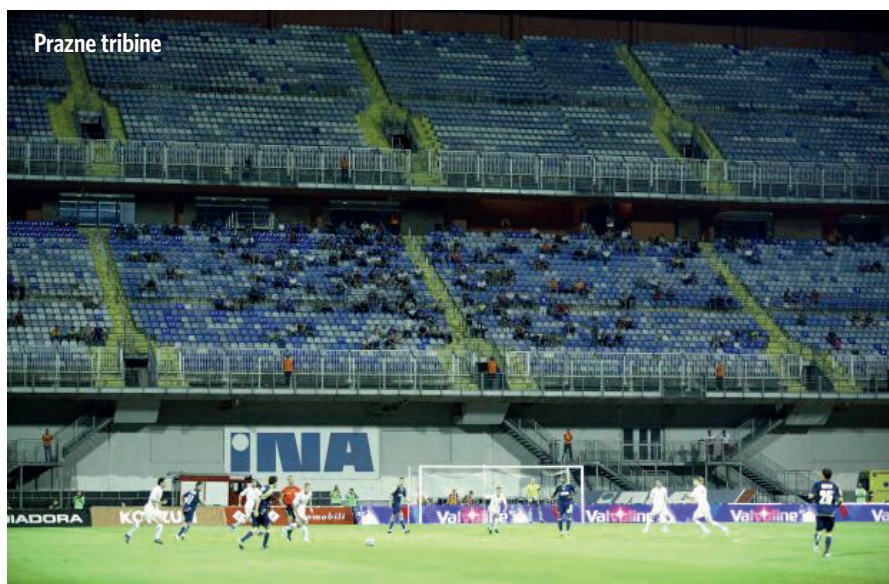
Najdrastičniji potez BBB-i povlače 11. kolovoza 2010. godine kada su nakon sagledavanja svih dotadašnjih, ne baš lijepih i hvale vrijednih događanja u klubu, odlučili bojkotirati sve Dinamove utakmice. Dinamo je te jeseni igrao u grupnoj fazi Europske lige, ali pred polupraznim tribinama. Borbu protiv Mamića BBB-i su odlučili proširiti na medijску, ali i na pravnu borbu. Uslijedili su razni pokreti i javne tribine kako bi se dokazalo da je Mamić u nezakonitom sukobu interesa. Mamić sve vijesti prihvaća naizgled smireno, ali svoju uznemirenost dokazuje

skidanjem natpisa s prazne sjeverne tribine. „Ubio si Dinamov ponos, okaljao mu sveto ime, sad imaš pune džepove i prazne tribine!“ Zbog slabe prodaje karata koju je uzrokovao bojkot, Mamić je karte dijelio šakom i kapom, dijelio je i rekvizite za navijanje i organizirao prijevoze iz udaljenijih mjesta u Hrvatskoj do stadiona, a sve kako bi popunio stadione na domaćim utakmicama. Molio je i BBB-e da se vrate na svoju sjevernu tribinu i svojim navijanjem pomognu klubu, ali oni su ostali odlučni u svojoj odluci pa su tribine ostale prazne do kraja sezone.

Utakmice i igrači u drugom planu

U ljeto 2011. u utakmicama pretkola Lige prvaka slijedila je akcija „karta za kunu“. Tribine su napokon bile ispunjene, a Dinamo je nakon dvanaest godina napokon ušao u grupnu fazu Lige prvaka. BBB-i su nakon toga održali sastanak i nakon godinu dana izbjivanja odlučili se vratiti na stadion, ali ne na sve utakmice. U proljeće iduće godine nakon katastrofalnih poraza u Ligi prvaka, na domaćim utakmicama nastavlja se rat na relaciji Mamić – *boysi* i same utakmice i igrači kao da padaju u drugi plan. BBB-i su sve češće na Mamićevom nišanu, pojedincima je zabranjeno dolaziti na utakmice.

Cijeli ovaj sukob između navijača i vrha kluba traje već predugo. Navijači neće popustiti dok Mamić ne da ostavku, a on to nema namjeru učiniti u dogledno vrijeme. Ovdje se više i ne radi o samome nogometu, svađa je prerasla u osobni politički i pravni rat koji će, izgleda, trajati još dugo.

Navijači općenito

Bez navijača nema ni kluba

Širim pregledom tipova navijanja dolazimo do zaključka da je ono neophodan dio športa

Silvija Dumić, II.a

Ljudi se danas dosta povodljivi. Čak i ako ne misle kao većina, da bi se uklopili, prihvatit će tuđe, često ne baš razumne predodžbe i ideje. Tako će, naprimjer, zbog incidenata Torcide ili Bad Blue Boysa imati potpunu krivu sliku o svijetu navijača i navijanju općenito.

„Ale, ale...”

Što je navijanje zapravo? Navijanje je skup radnji (pjevanje, bodrenje, pljeskanje, bubnjanje, po nekima možda i ritualni ples...) koje navijač izvodi tijekom nastupa omiljenog kluba, športaša ili športašice. Služi podizanju morala i samopouzdanja onome za koga se navija te je i jedan od jako dobrih načina obeshrabrivanja protivnika, mada pri tome nije u redu koristiti lasere, zvižduke, pogrdne pjesme i uzvike. Najčešći je i definitivno najzabavniji način navijanja pjevanje. Na utakmicama se izvode pjesme napisane u čast voljenom klubu ili igraču, a

u masi glasova i pjevača mnogi glazbeni „talenti“ ostaju nezamijećeni (Bogu hvala). Najstrastveniji navijači na utakmice ne idu bez nekoliko zviždaljki, trubica, truba i trubetina, a tu i tamo nađe se i pokoji bubanj. Ipak se po nečemu treba znati „tko je glavni.“

Navijači i huligani

Kad bih probala objasniti tko je pravi navijač, rekla bih da je to osoba koja „živi“ za svoj klub, bio on nogometni, hokejaški, rukometni... Osoba koja posjećuje svaku utakmicu, poznaje svakoga igrača u dušu, iako nisu imali s njima osobnog kontakta, osim skandiranja njihovog imena, buljenje u njihovu sliku satima ili slično. Osoba koja na svakoj utakmici kojoj prisustvuje „ispusti dušu“ navijajući i dajući sebe za ono što zaista neizmjereno voli. No mnogi smatraju da su svi predani i strastveni navijači redom huligani. A sve zbog jedne određene podskupine

navijača-huligana koji su, sve u sve-mu, u manjini. Ali nisu u manjini kada mediji izvještavaju o njima te su oni uvijek u centru pažnje, a možda im je to i jedini cilj – istaknuti se. Vječni derbi Dinama i Hajduka redovito podrazumijeva konfrontaciju *purgerskih* Bad Blue Boysa i splitske Torcide, u sukob se uključuje i policija, a kao posljedicu imamo mnoštvo povrijeđenih, nekada i teže. Takvim ponašanjem ti takozvani „navijači“ ne rade ništa dobro, samo štete svojoj *svetinji*, klubu za kojeg „kao“ navijaju. Tako je na stadionima sve manje onih običnih, normalnih navijača, koji zbog straha od huliganskih ispada i nasilja, između ostalog, ne žele prisustvovati utakmicama kluba kojeg simpatiziraju.

No ne dijele svi športovi sudbinu nogometa u posljednje vrijeme. Pozitivan je primjer hokeja u Zagrebu, koji zahvaljujući uvijek odličnoj atmosferi na tribinama puni dvorane i kao magnetom privlači nove *fanove*. Hokejaški nam je klub Medveščak najnoviji dokaz da u Hrvatskoj još uvijek živi onaj pravi navijački duh.

Jedan, ali vrijedan

Kao što nam je svima poznato, u svijetu postoje i športovi u kojima se natječu pojedinci. I oni imaju svoje navijače, samo o njima češće govorimo kao o gledateljima, što nikako ne smije umanjiti njihovu vrijednost. U športovima kao što su atletika, tenis, plivanje, veslanje, možda badminton ili neka borilačka vještina, osoba se natječe sama za sebe, a ako je pod zastavom nekog kluba, to je uglavnom sasvim irelevantno. Gledatelji su došli podržati onoga za

koga smatraju da je najbolji, onoga tko je vrijedan poštovanja i drže se pravila koje vrijedi i za „klupske navijače.“ Drže se bon-tona koji nalaže da su zastava i himna „svetinja“, pogotovo ako se nalaze na događaju na kojem se natječe u ime države, oni pjevaju, bodre i ne vrijeđaju. U zasebnim športovima huliganizam nije zastupljen u tolikoj mjeri. Stvarno nema smisla doći na plivački miting i baciti baklju usred bazena. Ako to ipak napravite, u najmanju će vas ruku gledati čudno.

Sve je to Amerika

Kako SAD i njihova kultura imaju golem utjecaj u svijetu, tako su i u Lijepoj Našoj potaknule neke pojave u sferi navijanja. Američke *cheerleaders* dosta su poznate po koreografijama kojima daju potporu svom timu i zabavljaju navijače. Na početku utakmice, u pauzama i poluvremenima te na završetku utakmica, uvijek je lijepo vidjeti njihove usklađene pokrete. U Hrvatskoj *cheerleaders* također postoje, samo nisu toliko razvikane. Uglavnom su vezane uz šport koji smo i uvezli iz Amerike – košarku. Od ženskih skupina koje izvođe određenu koreografiju u ujednačenim uniformama, kod nas su poznatije mažoretkinje. Iako nemaju veze direktno sa športom,

prisustvuju otvorenju svih većih športskih događaja u Hrvatskoj, tako da su postale nešto što se vrlo lako povezuje sa športom i športašima. Ako ništa drugo, barem muškarci imaju lijep pogled prije početka utakmica, dok se mi žene moramo „zadovoljiti“ onime što imamo za vidjeti tijekom same utakmice. Nije da smo loše prošle, dečki koji se bave športom nikako nisu za odbaciti.

Pobjeda navijača!

Još je jedna utakmica završena, a oni koji preziru navijače i imaju predrasude prema njima potučeni su do

nogu. Dok huliganstvo i nasilje svakako treba osuditi, malo širim pregledom tipova navijanja dolazimo do zaključka da je ono neophodan dio športa, njegova bit. Navijači su uspjeli dokazati da su svijetla točka športa i da nije sve u vezi s njima tako crno. Oni su potpora igračima, nekad i tijekom cijele karijere, na čemu su im športaši svakako zahvalni. Kako mnogi često ističu kad su u pitanju neki naši kontroverzni nogometni klubovi: „Bez navijača nema ni kluba.“ To uvijek treba imati na umu.

Intervju s **Ivicom Blažičkom**, bivšim učenikom III. gimnazije

Dečko iz kvarta koji je volio nogomet

Ne postoji klub, boja, zastava ili bilo što drugo što bi opravdalo bilo kakav čin nasilja

Lucija Gegić, III. a

Ivica Blažičko dugi je niz godina bio zaštitni glas športskog programa HRT-a. Prenosio nam je najvažnije športske događaje sa svih krajeva svijeta, a samim time bio je vrlo dobro upoznat s navijačkom publikom. U posljednje vrijeme manje ga čujemo u eteru jer se prvo prebacio na privatni televizijski kanal, a zatim je postao glasnogovornik HNS-a.

Od Univerzijade do danas

Kada i kako ste došli u kontakt sa športskim novinarstvom i kako to da ste krenuli baš u komentatorske vode?

Ja sam studirao na Fakultetu političkih znanosti, smjer novinarstvo, i na drugoj sam godini faksa došao na televiziju. Bio sam neko vrijeme u Zagrebačkoj panorami, radio kao nekakav pomoćni klinac koji je trčao gore-dolje. Diplomirao sam taman prije Univerzijade 1987. i tada prešao u športski program.

Jeste li oduvijek znali da ćete se baviti novinarstvom?

Mislio sam da ću se baviti takvim nekakvim poslom, ali ne i da ću se baviti televizijskim novinarstvom. Kada sam došao u redakciju i vidio tamo Mladena Delića, Milku Babović i Borisa Mutića, gledao sam u njih kao u bogove. To su bili ljudi koji su obilježili naše djetinjstvo. Imao sam jako puno strahopoštovanja prema njima, a onda kad je krenulo... krenulo je!

Jeste li željeli postati športski komentator?

Da, šport je bio ono što sam želio. Ja sam rođen tu u Njegoševoj, tu sam išao u školu i ovo igralište bilo mi je središte svijeta. Ja nisam išao

"I tako sam postao športski novinar"

u vrtić, nego na školsko, tu smo višili cijelo vrijeme, igrali nogomet na starom terenu.

Koliko je Vaš posao zahtjevan? Zapravo se više ne bavite samo novinskim izvještavanjem i komentiranjem nego ste i u produkciji.

Sada se bavim svakakvim poslovima. Komentiranje se puno promijenilo. Recimo, kada sam ja počinjao, nije bilo interneta. Izvori informacija bile su knjige. Mi smo kupovali i nabavljali knjige, recimo atletske godišnjake. Kupovali smo i jako puno stranih časopisa i iz toga se pripremali. Škola Televizije Zagreb uvijek je bila daleko najbolja od svih u bivšoj državi. Bili smo dobro informirani, bili smo obrazovani, uglavnom, na puno višem standardu. Taj se posao u posljednjih petnaestak godina strahovito promijenio. Danas svatko može doći do informacije na *webu* i taj

posao postaje bitno drugačiji. Mlađe se generacije oslanjaju na statističke podatke i Internet, a vidi se da ne poznaju dobro šport i to je problem športskog novinarstva danas.

Navijačka iskustva

Kakva su Vaša iskustva s navijačima? Kako je to gledati stadion iz komentatorske kabine?

Prvo sam i ja sam bio navijač. Svi smo mi tu s Peščenice odlazili na Dinamove utakmice i bili smo na staroj tribini sjever. U komentatorskoj kabini nisi toliko usredotočen na navijače, nego na ono što se događa na terenu. Iskustva su svakojaka. Radio sam neke od najljepših športskih događaja u povijesti, navijački posebni, od Svjetskog prvenstva u atletici u Japanu 1991, preko nekakvih ski-jaških utrka u Austriji, do Sljemena. S druge strane, bio sam i komentator

utakmica koje i nisu bile toliko lijepe i na kojima je bilo navijačkih sukoba i obračuna, a to je ono što nikako ne volim.

Jeste li ikada imali problema s nasilnim navijačima?

Ne, nikada nisam bio u situaciji da me netko nasilno napadne.

Kakav je Vaš stav o nasilju na tribinama i između navijačkih skupina? Što se može poduzeti protiv toga?

Mislim da se može poduzeti mnogo i kada bih mogao ja bih to vrlo strogo kažnjavao. Ne podnosim nasilje ni prema kome i ne postoji klub, boja, zastava ili bilo što drugo što bi opravdalo bilo kakav čin nasilja. I da, postoji način da se to riješi i da se zaustavi. Preventivno treba spriječiti unošenje bilo kakvih nedozvoljenih stvari. Kada policija donese odluku da na stadion neće ući nijedna baklja ili petarda, onda ni ne uđe. Vjerojatno se nećete sjećati utakmica visokog rizika na Maksimiru, Hrvatska-Jugoslavija ili Dinamo-Partizan. Tada nije bilo nijedne baklje, a samo zato što je policija tako odlučila. To je jedan način, malo čvršća prevencija, a drugi način je kažnjavanje. Često se tu prebacuje lopta između policije i pravosuđa, mi ih zatvorimo pa ih vi pustite, ali jednostavno nema drugog načina.

Kakav bi zakon trebao biti? Vidjeli smo razne primjere strogih kazni za nasilje na stadionima u Engleskoj. Što možemo od njih naučiti?

Kada je buknuo val nasilja na engleskim stadionima i oko njih, konzervativna je vlada donijela određene mjere. Uspostavljeni su sudovi na samim stadionima, sudilo se odmah na licu mjesta i izricane su zatvorske kazne. Bez prava na žalbu, bez mogućnosti uvjetnih i blažih kazni. Jasnog je to puno složeniji problem i da ne možete baš svakog izgreznika strpati u zatvor, ali možete zabraniti dolazak na stadion, oduzeti putovnicu i slično.

Što mislite o bakljadama? Jesu li one poželjna koreografija ili predstavljaju opasnost?

Ja mislim da predstavljaju opasnost, meni je puno ljepša stvar u

navijačkom dekoru navijačka pjesma. Meni je bakljada potpuna besmislica, vrlo je opasna i može imati vrlo teške posljedice.

Kakav ste Vi navijač?

Ja sam umorni navijač. Malo je sve to sada drugačije i mirnije i nema više, uvjetno rečeno, one strasti koja je tu bila prije puno godina. Jako se veselim još uvijek i emocija je vrlo jaka kada hrvatski klubovi ili reprezentacije ostvare nekakav uspjeh, to mi jako puno znači, to me puni nekakvom energijom.

Kada komentirate utakmicu u kojima igra Vaš najdraži klub protiv nekog drugog kluba, koliko je teško ostati objektivan?

Teško je ostati objektivan i koliko god se čovjek trudio, ne može uvijek sakriti emocije. Pokušam zažmiriti na jedno oko, naći opravdanje za ono što se dogodilo na terenu, za svoj klub, za svog predstavnika. Puno si stroži prema nekome tko ti nije blizak srcu, ali u principu se mora zadržati neka doza objektivnosti jer i za protivnički klub navija netko tko te možda sluša.

Srednjoškolske priče

Zašto ste upisali baš Treću gimnaziju?

Tu sam doma. Tu sam se u kvartu rodio i odrastao, tu sam išao u osnovnu školu pa sam nastavio i

prva dva razreda srednje. Prva dva razreda srednje škole u III. gimnaziji bila su super, imali smo odličnu gardu profesora, stvarno, Treća je bila na glasu kao jedna od boljih gimnazija u Zagrebu. Tu je puno poznatih ljudi išlo u školu, tradicija je da Dinamovi igrači idu tu u školu, ali budući da sam ja ona slavna Šuvarova generacija, to je na drugoj godini postao PTT školski centar i sve se promijenilo, pa sam ja otišao u Križanićevu, u jezičnu.

Tko Vam je posebno ostao u pamćenju iz tih srednjoškolskih dana, bilo od učenika, bilo od profesora? Jeste li s nekima još i danas u kontaktu?

Srećem neke kolege budući da se prije u školu išlo po kvartovskom principu. Imali smo krasnih profesora, najviše mi je u pamćenju ostala profesorica koja je predavala povijest umjetnosti. Imali smo jednu skupinu profesora koji su bili izuzetno kvalitetni i izuzetno strogi, ali odavno su u mirovini.

Kakav ste učenik bili?

Vrlo dobar, nisam nikada markirao.

Da se ponovno možete vratiti u prošlost, biste li krenuli istim putem?

Pa vjerojatno bih, mislim da je ovo vrlo dobar put.

Intervju: Zoran Cvrk

Navijači su najveći partner nogometa

Medije ne zanimaju edukacijski i preventivni programi, nego samo incidenti

Magdalena Margić, III. a

Razgovarali smo s povjerenikom za sigurnost Hrvatskog nogometnog saveza, Zoranom Cvrkom, koji nam je pobliže opisao stanje u hrvatskom nogometu. Budući da živimo u vremenu kada je nasilje na tribinama uobičajena pojava, pitali smo ga što

se sve poduzima da bi se ono spriječilo.

Kada ste počeli raditi u Hrvatskom nogometnom savezu?

U HNS-u sam počeo raditi 1996. godine kada je Hrvatska išla na Europsko prvenstvo u Engleskoj kao

povjerenik za sigurnost HNS-a na preporuku MUP-a. Kažu da sam došao u HNS „s palicom“, kao policajac.

Koji je vaš zadatak u HNS-u?

Prvenstveno trebam biti spona između tima, saveza, države i navijača.

Moji bi šefovi voljeli da moje radno mjesto ne postoji jer bi to značilo da problema na stadionima nema, ali, nažalost, kod nas to nije realno. Tribina slijedi aktualna zbivanja. Što je društvo nezadovoljnije, tribina je tu-robnija. Klub ili reprezentacija mora biti stvarno jako uspješna da bi navijači zaboravili što se zbiva u sva-kodnevici.

Zbog navijača se sve u nogometu i događa

Kako biste usporedili nogomet i navijače nekad i danas?

Danas je nogomet dosta vezan za medije i marketing. Prije je bio vezan prije svega za ljubav i emocije. Stadion su bili drugačiji, bila je to jednostavna četvrtasta građevina koja je imala tribine i travnati teren i često je na utakmice dolazilo više ljudi nego što stane po službenim kapacitetima. Danas, osobito u svijetu, stadioni su arhitektonski spektakularni, vrlo uređeni. Nogomet je isti sport kao i nekad, nogometna su pravila jedna od konzervativnijih i nisu se puno mijenjala. Ali sve oko samog sporta, od medijske pokrivenosti, preko organizacije događanja na stadionu, gdje imate numerirane karte i kontrole, do formiranja navijačkih skupina i subkultura, to se bitno promijenilo.

Tko su uopće navijači?

Navijači su najveći partner nogometa. Zbog navijača se sve u nogometu i događa. Razlikujemo više tipova navijača. Jedna skupina oni su koji dolaze na utakmice jer im je to *cool*. Idu svi pa ću otići i ja. Ja ih zovem slučajnim navijačima. Imamo klupske ili reprezentativne navijače koji temeljito prate svoj klub i dolazi navijati iz ljubavi. To su oni pravi navijači koji stvaraju pozitivnu atmosferu na tribinama. Nažalost, imamo i navijače nasilnike koji su vezani za svoj klub, ali najčešće toliko nezadovoljni da su nasilni i devijantni. Oni nisu poželjni. I imamo onu najljepšu grupu navijača prema kojoj teži svaka organizacija, a to je nogometna obitelj. U Španjolskoj sam imao zadovoljstvo vidjeti četiri generacije iste obitelji, od pradjeda

do najmlađeg unuka. Gledaju nogomet i uživaju, a ujedno su i na obiteljskom izletu.

Kako ostvariti da i u Hrvatskoj obitelji prisustvuju nogometnim spektaklima?

Da biste doveli obitelj na utakmicu, vi trebate imati jedan uređen stadion, bez nasilja, gdje će se čovjek osjećati udobno. Možemo navesti primjer Medveščaka na čije utakmice obitelji rado odlaze, jer su u lijepim dvoranama, nema straha od nasilnika, oko kompleksa postoji dobra ugostiteljska ponuda. Glavno je pitanje infrastrukture. Ako je ona uređena, onda ćete imati i obitelj na utakmicama, a ako je ona jedna i zapuštena, neće biti ni navijača. Danas možete ostati u svojim domovima ili u omiljenim kafićima i gledati utakmicu, a ne morate se smrzavati na gornjoj tribini gdje će padati kiša. Da bi se obitelj vratila, klub mora biti uspješan i mora imati uređen stadion. Ako razriješimo infrastrukturu, razriješit ćemo i mnogo drugih problema. Stadioni moraju biti dostojni građana.

Bolja edukacija smanjit će nasilje na tribinama

Kako se boriti protiv nereda i tučnjava na stadionu?

Ljude treba educirati, pogotovo mlade. Za učenike se osnovnih i srednjih škola organiziraju tribine da bi im se objasnile stvari. Nažalost, današnji se mediji osvrću samo na loše vijesti. Više će se pisati o neredima na stadionima nego o programima edukacije. D rko Tot zadužen je za educiranje mladih o prevenciji nasilja i promotivnim akcijama, ali medije to ne zanima. Njih zanima kad netko usred utakmice istakne nacističku zastavu, ne nužno zato što bi bio nacist, nego da natjera FIFU ili neku drugu organizaciju da kazni klub. Posljednjih godina organizirale su se brojne tribine gdje su se provodili projekti poput uvažavanja različitosti, promocije knjiga u kojima se iznose edukativni procesi i aktivnosti. Knjige su podijeljene po školama, imate ih i vi u III. gimnaziji. Vaši profesori tjelesne

„Šefovi bi voljeli da moje radno mjesto ne postoji“

kulture surađuju s Dinamom i prenose poruku svojim učenicima.

Postoje li navijači koji putuju na gostovanja samo zbog dogovorenih tučnjava i nereda?

Nažalost, postoje, i to nije rijetka pojava. Imali smo jednog navijača koji je putovao 1200 kilometara do Estonije samo da bi zapalio baklju i da bi HNS dobio kaznu. Sudsko tijelo, koje je po zakonu neovisno i nema veze s HNS-om, kaznilo

je njegove prijatelje zabranom pristupa utakmicama, i on je prošao sav taj put i išao stvarati probleme da bi u ime protesta napakostio HNS-u.

Rade li navijači namjerno nered da bi suci prekinuli utakmicu?

Ima navijača koji namjerno rade nered i prekidaju utakmice jer razmišljaju o takozvanome reket-efektu. Ucjenuju reprezentaciju ili klub da im daju nešto što žele, novac za gostovanje ili slično, inače će im oni napraviti nered pa će klub morati platiti visoke kazne nadležnim tijelima.

Naši navijači nisu ni najbolji ni najlošiji

Pirotehnika se često upotrebljava na utakmicama. Kakav je vaš stav o tome?

Protiv sam pirotehnike jer je opasna prije svega za same gledatelje. Navijači ih unose jer misle da će tako stvoriti neku pozitivnu atmosferu, ali one razvijaju temperature do 1600 Celzijevih stupnjeva i mogu uzrokovati teške opekline, a i jako su otrovne. UEFA kažnjava ako su baklje na terenu i često se misli da je baklja manje štetna na terenu nego na

tribinama, ali nije tako. UEFA i HNS svojim propisima kažnjavaju uporabu pirotehnike jer je ona prije svega opasna za gledateljstvo, a tek onda i za službene osobe uz teren i igrače.

Kako biste ocijenili naše navijače?

Mogu reći da nismo ni najlošiji, ali ni najbolji. Naprimjer, na Svjetskom prvenstvu u Francuskoj 1998. godine navijači naše reprezentacije proglašeni su najboljima, ali po nekim incidentima Bad Blue Boysa i Torcidea imamo jako loše navijače. U stranim medijima često smo prikazani u lošem svjetlu, ali to nije uvijek istina. Novine jure za senzacijama pa naslovnice često pružaju iskrivljenu sliku o hrvatskim navijačima. Navijači na tribinama iskazuju svoj revolt, koji je ponekad i opravdan, ali tučnjave i neredi ne mogu se nikako opravdati.

Kako navijači na kulturni i nenasilan način mogu tražiti promjene u klubu?

Mogu ih tražiti na edukacijskim i preventivnim programima koje održavamo. Moramo raditi na boljem društvu jer se ono preslikava na tribine.

Kuća hrvatskog nogometa

YOU'LL NEVER WALK ALONE

Navijačke pjesme

Nove pjesme nastaju preko noći

Najviše pjesama posvećeno je našim Vatrenima i nogometu, dok hokej, rukomet i košarka imaju malo svojih pjesama

Lea Bartulin, I. e

Bile one nove ili stare, popularnih izvođača ili narodne, svi ih navijači vole. Njihov lako pamtljiv ritam lako se uvuče u naše glave i pamtimo ga dugo, možda čak i cijeli život. Vjerojatno ste već pogodili da je tu riječ o navijačkim pjesmama. Svi koji podupiru barem jedan klub ili neku momčad znaju zapjevati ispred svojih malih ekrana ili na stadionu, pa bi bio i red da svi navijači znaju ponešto o himnama svojih najdražih klubova. Kao jedan od najvažnijih dijelova navijačke kulture, navijačke pjesme zauzimaju posebna mjesta u našim srcima. Pjesme su često pamtljive, s jednostavnom melodijom i tekstovima koje je lako naučiti, tako da postoji mogućnost da ćemo ih pamtit i dugo godina.

Igračima se pjesme sviđaju

Nove pjesme stvaraju se gotovo preko noći, a i neki poznati bendovi daju svoj doprinos. Colonia nas je podsjetila na svoje stare već svima poznate zvukove elektro-popa, ali ovaj put svom su stilu pridodali i glazbenu podršku svojim najdražim športašima – nogometašima. Zaprešić Boysi su ipak odlučili ostati vjerni uobičajenom navijačkom

žanru, energičnim, glasnim pjesmama, s malo pozadinske glazbe, i uzvika navijača. Obje su pjesme dobile i pozitivne i negativne kritike, i od navijača, pa čak i od samih nogometaša, kojima se pjesma Zaprešić Boysa stvarno dopala. U navijačkim pjesmama okušali su se i Zagrebački mališani, najstariji dječji zbor u Hrvatskoj. Svoju pjesmu „Volim nogomet“ snimili su povodom Europskog nogometnog prvenstva 2012., a za pjesmu je snimljen i video-spot.

Sredstvo za prepucavanje među navijačima

Osim potpore, pjesme su uvijek bile omiljene kao sredstvo za „prepucavanje“ među navijačima suparničkih klubova. Navijači sami stvaraju uvredljive rime da bi se izrugali protivničkom timu i njihovim navijačima te su takve pjesmice, često neprimjerenog i prostog sadržaja, također uobičajeni dio folklor na utakmica.

Nemaju svi športovi svoje popularne himne. Jedan od popularnijih športova u Hrvatskoj – vaterpolo – nema svojih zasebnih pjesama, već navijači na vaterpolskim utakmicama svoju momčad ili reprezentaciju

bodre trubama. Najviše pjesama posvećeno je našim Vatrenima i nogometu, dok hokej, rukomet i košarka imaju malo svojih pjesama.

Plagijati?

Još jedan problem vezan uz navijače i pjesme njihovih omiljenih klubova su plagijati. Teško je napraviti kvalitetnu navijačku navijačku himnu, ali kod svih pjevača mogu se naći neke sličnosti među pjesmama. Poznata navijačka himna „Samo je jedno“ grupe Connect optužena je za kopiranje napjeva južnoameričkih navijača, a „Dinamo volim ja“ rock-sastava Pips, Chips & Video-clips podsjeća na himnu navijača Liverpoola „You'll Never Walk Alone“, koja je i sama obrada popularnog šlagera. No svi se slažu da je takvo posuđivanje napjeva uobičajeno među različitim navijačkim skupinama, pa time i bezazleno.

Razlike među navijačima

Gledatelja ima, ali navijači izostaju

Tribine, stadioni i dvorane sve su prazniji

Lucija Ravlić, II. a

U Hrvatskoj navijači u posljednje vrijeme nisu na razini kao u nekim drugim zemljama u svijetu. Rijetko koji klub može se pohvaliti velikim brojem istinskih i vjernih navijača. Iako je daleko najpopularniji šport u Hrvata nogomet, upravo su nogometni navijači oni koji su zakazali u posljednje vrijeme. Sve je manje nogometnih susreta popraćenih navijanjem s tribina. Od velikih klubova jedino je Hajduk zadržao publiku na stadionima. Čak niti ogledi protiv najvećih svjetskih klubova u Ligi prvaka nisu uspjeli napuniti Maksimir. Nogometna reprezentacija koja je uvijek bila neizmjereno popularna, sada po podršku odlazi u manje gradove. Vjerojatno su tome uvelike kumovali incidenti koji su se posljednjih nekoliko godina konstantno događali na nogometnim susretima. Bakljade, masovne tučnjave i stalne intervencije policije ljudima su dosadile i jednostavno ih odvratile od gledanja nogometa uživo.

I rukomet je u кризи

S manjkom navijača već dugo se bori i rukometni savez. Iako je na rukometnim susretima atmosfera uvijek bila mirna i bez incidenata, navijača nema ni za lijek. Hrvatski prvak CO Zagreb pokušao je ove godine pridobiti natrag navijače besplatnim ulaznicama cijele sezone. Pokušaj Zagreba da poveća broj posjetitelja na susretima je uspio, ali problem je što su ti svi ljudi samo gledatelji, s navijanjem su na „vi“. Gledatelje su pridobili, ali atmosfera je i dalje jadna. Nema buke, pjesme, skandiranja i ostalih stvari koje čine jednu kvalitetnu rukometnu utakmicu.

Trebamo samo deset posto

Sa sličnim problemom se muči i hrvatska košarka. Košarka pak ima stalne fanove koji prisustvuju

svakom susretu. Oni su pravi, vjerni navijači koji zaista maksimalno podržavaju svoj klub. Pitate se u čemu je problem? Eh, problem je u tome što je košarkaških navijača brojčano vrlo malo. Kada bi na tribinama bilo samo deset posto atmosfere koja vlada na susretima američke NBA lige, to bi zaista bio uspjeh.

Navijači vaterpola ne postoje?

Vaterpolo je pak šport koji je u odnosu na protekle godine u plusu što

se tiče broja navijača na utakmicama. Naravno, tome su zaslužni zlatni olimpijci koji su napravili veliki korak u popularizaciji vaterpola u Lijepoj Našoj. Unatoč tome na utakmicama je mizeran broj ljudi. Susreti se prate u tišini i rijetko se koji hrabri navijač odluči započeti pjesmu podrške klubu.

Svjetlo na kraju tunela

Nakon svih tih informacija, red je da spomenemo i jedan klub koji je

zaista iznimka. To je, dakako, Klub hokeja na ledu Medveščak. Otkuda toliko zanimanje za hokejaške oglede u posljednjih nekoliko godina, nitko ne zna. Medveščak je ulaskom u EBEL ligu pridobio velik broj navijača koji su se pokazali zaista vjernima svome klubu. Nema utakmice koja nije ispunjena do posljednjeg mjesta. Prisustvovati takvom ogledu zaista je doživljaj jer jednoglasno

navijanje ne prestaje. Mnogi strani mediji pisali su s divljenjem o čudnoj euforiji navijanja na Medveščakovim utakmicama i pomutnji koju sami igrači stvaraju u životima navijača. Pozitivno je i to što klub blisko surađuje s UNICEF-om te velik dio prihoda od prodaje navijačkih rekvizita te stvari s logom Medveščaka odlazi u humanitarne svrhe.

Najveći navijački događaji samo jednom godišnje

Kako ne bi ispalo da Hrvati intenzivno prate samo hokej, tu su još dva športska događanja koja sa sobom redovito nose brojnu publiku te glasno navijanje. Jedan od tih događaja je atletski miting u Zagrebu, tzv. Hanžek. Isto tako savršenu atmosferu donose nam utrke Snježne kraljice i kralja na zagrebačkom Sljemenu. Ta natjecanja su na samom vrhu što se kvalitete navijanja tiče, ali se istovremeno događaju samo jednom godišnje.

Prednost domaćeg terena?

Svaki šport ima drugačiji problem što se navijača tiče: neki ih imaju premalo, neki ih nemaju, jedni su pretihi, drugi pak preglasni i preagresivni. Koliko god to neki zaniijekali, podrška s tribina igra veliku

ulogu u športu i daje veliko samopouzdanje igračima. To dokazuje izraz: "Prednost domaćeg terena". Nažalost, velika većina naših klubova ne razlikuje susrete kod kuće od onih u gostima. Gostujući navijači i na domaćem terenu često dominiraju navijanjem što je uistinu žalosno.

Krenite navijati

Mi mladi možemo puno učiniti po tom pitanju. Učlanimo se u navijačku skupinu jednog od klubova, navijajmo, budimo dio stvaranja prave atmosfere na tribinama. Nemamo što izgubiti. Možemo se samo nadati da će gledanje športova uživo opet postati popularno jer doživljaj gledanja susreta na licu mjesta neopisivo je veći od onoga pred malim ekranima.

Ispitali smo učenike o navijačima i navijanju

Postani navijač, zabavno je

Darija Đukić, II. a

Navijači i navijanje su neizostavni čimbenici svakog športa i športskog kluba. U današnje vrijeme je nezamislivo da neki športski klub nema svoju navijačku skupinu koja će ga bodriti svaku utakmicu. Navijanje je jedan od načina da čovjek na nekoliko sati zaboravi sve svoje probleme i opusti se uz igru svog najdražeg kluba. Provodeći anketu među svim generacijama naših učenika uvidjeli smo da u našoj školi postoji puno strastvenih navijača i da oni navijanje smatraju zabavom.

Jeste li navijač?

Anketa se sastojala od tri pitanja. Učenici su u prvom pitanju morali odgovoriti smatraju li se navijačem i pripadaju li nogometnom, rukometnom, košarkaškom, odbojkaškom, hokejaškom ili nekom drugom tipu navijača. Čak 72% učenika izjasnilo se kao navijač, dok njih 28% svoje slobodno vrijeme koristi „pametnije“. Polovica ispitanika, točnije njih 51% navija za neki nogometni klub, najčešće je to Dinamo. Drugi je najzastupljeniji šport rukomet sa 17% navijača, potom slijedi košarka s 11% i posljednja je odbojka koju je zaokružilo skromnih 3% učenika. Za ostale športove u koje ubrajamo

tenis, vaterpolo, šah, futsal i baseball zainteresirano je samo 4% učenika. U prvom pitanju najzanimljiviji je bio podatak o navijačima za neki hokejaški klub. Hokejaški klub Medveščak privukao je 15% učenika. Taj podatak nam je pokazao kako popularnost tog športa raste i u našoj školi.

Dobar navijač ne mora biti član neke skupine

Učenici prvog razreda najviše navijaju za košarkaške klubove, dok učenici drugog razreda najviše vole pratiti rukometne i nogometne klubove. U trećim razredima naišli smo na najviše hokejaških navijača. Najveći su navijači nogometa učenici četvrtih razreda.

Drugo je pitanje, očekivano, bilo najneuspješnije. Učenike smo pitali jesu li članovi neke navijačke skupine. Pozitivno je odgovorilo samo 3%. Najčešći razlog nepridruživanja nekoj od navijačkih skupina bio je nedostatak vremena, nezainteresiranost i mišljenje da je moguće biti dobar navijač i bez članstva u nekoj skupini.

Pozitivno mišljenje kušlanovaca

U trećem pitanju tražili smo mišljenje učenika o navijačima i

navijačkim skupinama. Pozitivno se o navijačima izrazilo 62% ispitanika. Oni smatraju da su navijači važni čimbenici i da je navijanje zabavno, no ne opravdavaju i osuđuju tučnjave i nereda koji u svijet šalju krivu sliku nas kao navijača. Svoje mišljenje nije izrazilo 20% učenika, a 18% učenika ima negativno mišljenje.

Mišljenja učenika:

„Navijačke skupine trebaju postojati. Bez njih šport ne bi imao toliko značaj. Stoga budite navijač.“ Ivan Bašić Grgić, III. f

„Navijači su ljudi s previše slobodnog vremena koji se vežu za neki klub koji im neće vratiti svu tu ljubav nazad.“ Martin Katičić, IV. c

„Navijači su ekspresivni ljudi koji žive za navijanje, čak je nekima šport sve. To mi se sviđa.“ Luka Storić, III. a

„Mislim da su navijači i navijačke skupine super sve dok se zabavljaju i podupiru svoju ekipu. Kada to preraste u agresiju, nisam baš obožavateljica takvih aktivnosti.“ Anita Kelava, I.e

„Navijači su super sve dok se više ne unesu u ulogu navijača. Tada dolazi do vandalizma koji se treba kažnjavati.“ Valerija Fabijanić, III. a

„Navijači su vrlo korisni kao potpora igračima. Velik je užitek biti zajedno s drugim ljudima i navijati za svoj klub.“ Antonela Gašpar, II. b

„Potrebni su da potiču ekipu na borbu i bolju igru, ali ometanje igrača, uništavanje igrališta i vrijeđanje ne bi trebalo imati svoje mjesto u športu.“ Almos Boroš, III. f

Anonimna pjesma:

„Neki su korisni, neki su štetni,
Ali moraju biti kompletni
Kada je igra gruba
S tribina se čuje truba
Svi navijači kliču
Dok se mreže diču
Navijači su ljudi
Kada sudac loše sudi.“

Prekrasni Köln

Maturalac IV. f u Amsterdamu

Nezaboravan provod u gradu mladih

Kad smo shvatili da smo konačno stigli u „rajski grad“ Amsterdam, nastupilo je opće oduševljenje

Filip Ferenčak, IV. f

Nakon ne prevelikih premisslanja i razrednih polemika, izabراسmo Amsterdam, grad mladih, kao našu destinaciju za tako dugopriželjkivani maturalac. Oduševljenje je nekoliko dana prije samog puta eskaliralo stalnim odlascima na zajedničke kave te enormnim brojem poruka na fejsu u grupi o tome tko što treba uzeti.

I prije dogovorenog vremena u 00:30 našli smo se na Borongaju, podijeljeni u dva tabora te smo nestrpljivo iščekivali taj zvuk motora busa koji bi označio početak jednog predivnog razrednog putovanja. Inače, uz našu razrednicu Zrinku Korbar, profesoricu Anđelu Gojević te profesoricu Kostanić, s nama je išao vodič imenom Tomislav, za kojeg smo s pravom utvrdili da je

najflegmatičniji čovjek na ovom prostoru. No, o njemu nešto kasnije.

Prva noć – najluđa noć

Po smještaju u bus, krenulo je s laganim predviđanjima i očekivanjima od maturalca. Prva destinacija bila nam je Köln. Vožnju, koja je inače trajala iznimno „kratkih“ 14 sati, uglavnom smo provodili slušajući glazbu, svirajući gitaru i pjevajući te naravno spavajući. Smjestivši se u hostel, kratko smo raspakirali stvari te krenuli u obilazak grada. Najviše smo bili oduševljeni katedralom, čija impozantnost i impresivnost jednostavno ostavlja bez daha. Nakon razgledavanja grada, počeli smo kovati planove za prvu noć na maturalcu. Ona je, kako se kasnije pokazalo, bila jedna od najboljih na cijelom

putovanju. U našoj sobi skupilo se, bez pretjerivanja, tridesetak osoba te smo napravili najluđu zabavu. Ni iznenađan posjet jednog od profesora nije nas omeo, samo smo nastavili.

Najgori hostel je izvrsno mjesto za mlade

Ujutro nakon doručka, na kojeg je rijetko tko otišao, krenuli smo k Amsterdamu. Put koji je trajao nekoliko sati uglavnom smo proveli spavajući. Shvativši da smo konačno došli u „rajski grad“ Amsterdam, nastupilo je opće oduševljenje. I prije samog *check-ina* u hostelu dobili smo slobodnih pola sata te smo to vrijeme odmah iskoristili za odlazak u obližnji *coffee shop*. Hostel *Hans Brinker*, na katastrofalnom glasu, koji

Neki veseli, neki iscrpljeni

u svojoj blagovaonici ima uokvirenu knjigu na kojoj piše da je najgori hostel u Europi, pokazao se zapravo kao izvrsno mjesto za mlade, jer osim što se nema što uništiti, najveći plus ide tome što je u samom centru grada pa smo brzo mogli doći u bilo koji dio.

Biciklisti samoubojice

Nakon početnog „opuštanja“ krenuli smo u obilazak grada. Dok smo tako prolazili dio po dio, koncentraciju na simpatičnog vodiča rušili su nam, doslovno, „biciklisti samoubojice“ koji voze i voze bez obzira na sve. Imali smo više situacija, od bliskih sudara, do raskinog psovanja jer ju je, eto, nedužni biciklist skoro zgazio. No svi smo preživjeli i sa smiješkom na licu se sjećamo tih anegdota. Na kraju krajeva, mi smo također drugoga dana iznajmili bicikle i radili upravo to što i oni rade: sjeli na zvonu i vozili bez obzira na naivne pješake, ali i automobile, kojih je znatno manje nego bicikala. Nakon nešto slobodnog vremena uputili smo se u panoramski obilazak

grada vožnjom kroz kanale. Vjerujte mi, nije toliko interesantno koliko zvuči, ali i tu smo pronašli neku svoju zabavu, pa smo između ostalog ignorirali snimku koju su pustili nama i ostalim putnicima tog malenog broda, o povijesti Amsterdama i određenim objektima. Po izlasku uputili smo se do čuvene ulice Crvenih svjetiljki, iliti *Red light district*. Osim zgodnih i manje zgodnih djevojaka, ali i napaljenih turista, pozornost je privlačilo i nabildano

osiguranje koje je pomno pratilo ne bi li tko izvadio fotić ili mobitel i uslikao „damu“, da „ubiju Boga u nje-mu“ – na što imaju pravo, kako nam je rekao vodič Tomica. Prvi dan završio je uglavnom „opuštanjem“ u parkiću ispred hostela te kasnijim odlaskom u disko hostela, gdje se zadržavamo do ranih jutarnjih sati.

Nizozemska u malom

Ujutro, nakon teškog buđenja i par šnita kruha, uputismo se prema

Modni mačani

glavnom gradu Nizozemske, Haagu, kojeg smo brzinski pogledali u hodu, točnije u vožnji. Zaustavili smo se na poznatoj plaži Scheveningen i popili prvu kavu toga jutra te promatrali pojedince koji su se kupali u Sjevernom moru. Slijedio je odlazak u Madurodam, omladinski zabavni park – Nizozemska u malom, koji nas je naprosto oduševio. Obišli smo park i ostali na ručku, ali i u kratkoj kupnji suvenira. Na povratku za Amsterdam, svratili smo u Rotterdam te se popeli na europski poznat toranj Euromast, koji se proteže na 185 metara visine i pruža nevjerojatan pogled, kojeg je naprosto nemoguće riječima opisati. Poslije podneva vratili smo se u *eco-friendly* Hans Brinker. Već prije spominjani vodič, sve nas je obradovao rečenicom da smo slobodni do večere, a to je značilo više sati. On je, naime, bio vrlo profesionalan, zanimljiv i susretljiv. One najrelevantnije informacije nam je s guštom kazao, a one manje bitne je preskakao kako bismo imali što više slobodnog vremena. To poslijepodne proveli smo vozeći bicikle, „opuštanjem“ i, naravno, općim opsjeđanjem Burger Kinga, koji nam se lagano svima zgadio već nakon trećeg dana. Dan smo zaključili provođenjem u disku, ali i odličnim tulumima po sobama.

Amsterdamn

Posljednji dan u Amsterdamu

Trećeg, posljednjeg dana u Amsterdamu, naprosto nismo mogli vjerovati da je to posljednji dan u ovome predivnome gradu. No život je takav i sve što je lijepo, uistinu kratko traje. Dolaskom u Vollendam, idilično ribarsko mjesto poznato po proizvodnji sira, bili smo iznenađeni kvalitetom i finoćom spomenutih sireva te smo redom krenuli degustirati i kupovati. Poslije Vollendama, došli smo u Marken gdje smo iz prve

ruke vidjeli kako se izrađuju klompe, koje su simbol Nizozemske. Po povratku u Amsterdam odlučili smo što više vremena provesti u gradu, čije smo ulice i trgove lakoćom memorirali zbog jednostavnosti mreže ulica. Odlazak u Hard Rock Caffee bio je neizbježan, kao i u tvornicu Heineken, kojeg su neki, među njima i ja, propustili. Također smo otišli do muzeja Van Gogha, gdje smo se i kulturno uzdignuli, a nakon toga je uslijedilo, pa može se reći i tradicionalno, naslikavanje kod čuvenog natpisa I

I AMsterdam

Dvokrevetna soba?

amsterdam. Nakon večere otišli smo do kuće Ane Frank i tamo poslušali jedan mali, ali vrlo važan dio povijesti. Tomislav nas je opet pomilovao i dao nam slobodno. Spremao se najveći oproštajni tulum u disku za posljednju noć, koji je prošao nezaboravno (tako kažu).

Najbolji tulum maturalca

Nakon buđenja u košulji i spavanja na preprekama, jedva, ali doista jedva smo ustali, propustili doručak

i krenuli za Bruxelles ili po njihovom Brussels. S dosta kašnjenja stigli smo u hostel jer smo naletjeli na neviđenu gužvu koja je nastala zbog sumnjivog vozila ispred američkog veleposlanstva, koje je baš u centru grada. Kasnije se ispostavilo da je to bio planirani teroristički napad. Uistinu „ohrabrujuća“ informacija. No još veće iznenađenje bile su sobe koje, eto, nisu imale WC, a poneke ni tuš. Naša je imala samo umivaonik. Ubrzo smo počeli žaliti za tako

osporavanim Hansom. Grad sam po sebi vrlo je nezanimljiv i bez sadržaja za mlade. Razgled grada, ponajprije Atomiuma te Trga Grande Place, obavili smo u vrlo kratkom roku, saznajući pritom samo one najbitnije činjenice, a nakon toga smo otišli nazad u hostel gdje je, kasnije se uspostavilo, uistinu bilo najbolje. Ta noć, možemo se svi zajedno složiti, bila je vrhunac. Od nezaboravnog diska u podrumu gdje smo svi zajedno dočekali Šogin osamnaesti rođendan, zaglavljenja nas petnaestak u liftu za nekoliko osoba, do svakakvih provala, *afterpartija* u sobama te neprospavane noći.

Francuzi bez milosti

Nakon noći bez sna i iznenađujuće finog doručka, uputili smo se prema Luxemburgu, gdje smo se zadržali uglavnom u McDonaldsu, ali i u uživanju u predivnom pogledu. Pretposljednji dan zaključili smo dolaskom u Strasbourg. Obišli smo sjedište Europskog parlamenta, katedralu te kanale. Na ulazu u hostel dočekao nas je pripremljeni filmić o tome kako se treba ponašati za vrijeme provođenja u hostelu. „Svi se grohotom nasmijaše“, kaže ona poznata, no uistinu smo uvidjeli da Francuzi, odnosno Europa nemaju milosti

Marljiva djevojka

i itekako želi puniti svoj proračun naplaćujući kazne. Tako smo tu večer ostali bez stotinjak eura zbog tulumarenja u sobi, koje je prekinuto iznenadnim ulaskom čuvara. Epilog svega jest zaključavanje vrata hostela dok smo mi bili vani, ali i trijumfalni povratak unutra kroz prozore. Zaista filmski scenarij. Nadodajmo još da je hostel zaista elitan, što nije dobro za maturalac, jer što nam vrijedi soba koja ima sto kvadrata ako u njoj ne možemo ništa drugo nego spavati? Na kraju smo noć proveli po sobama, ali i u konstantnom prešetavanju od sobe do sobe. Noć za povijest.

München za kraj

Ujutro smo prespavali i doručak i debelo smo kasnili na dogovoreni termin za polazak prema našoj zadnjoj točki maturalca – Münchenu. Da, uistinu je došao taj posljednji dan. Nitko nije mogao vjerovati da je tako brzo prošlo. Vrtjeli smo film i prisjećali se što se sve dogodilo i tko je što radio. Zaista teško. Dugi put smo proveli spavajući te smo se dolaskom u München uputili u kratki obilazak grada. Sjeli smo u prvu pivnicu na koju smo naišli te nakon toga otišli do Bayernova *fan shopa*. I to je bilo to. Sve ono lijepo,

prekrasno i nevjerovatno što se događalo, tim je ulaskom u bus završilo.

Dodite u „rajski grad“

Nadam se da sam Vam uspio dočarati naše doživljaje i trenutke s nevjerovatnog maturalca. Bilo je tu još svega, no nije sve za javnost, treba malo i cenzure. Sve u svemu, treba zahvaliti našoj razrednici i ostalih profesorima koji su nas „pazili“, jer nam stvarno ni u jednom trenutku nisu ništa zamjerili (osim one kazne), bili su korektni, profesionalni i prijateljski raspoloženi. Tu je i sveprisutni vodič Tomislav (za nas Tomica), koji je bio odličan i kojeg bi htio ponovno angažirati u nekim budućim putovanjima.

Nezaobilazni fast food

Zaključno, nemojte dvojiti oko mjesta vašeg maturalca. Najbitnije je da ste skladni i da se međusobno podržavate i poštujete. Sve ostalo će doći, no ipak, ako imate mogućnost posjetiti ovaj „rajski grad“, učinite to! Nećete požaliti.

Opuštena ekipa

Kušanovci ispred Sagrade Familie

Putovanje IV. a i IV. b u Španjolsku

Maturalac za pamćenje

Ni ljuljanje broda, za koje je član posade rekao da je najgore u posljednjih deset godina, nije nam umanjilo doživljaj maturalca.

Petra Markovinović, IV. a

Maturalcu smo se, kao i svi učenici, jako veselili. Cijeli treći razred svi smo stalno pričali o njemu, planirali susrete i predviđali buduće ljubavne parove. Vrijeme je brzo prošlo i stigao je dan polaska na put.

Tulum već počinje

Dva razreda, s gotovo svim učenicima, okupila su se na Borongaju, gdje smo uočili da ćemo putovati Dubrava busom. Mnogi su to smatrali smiješnim, zbog činjenice da većina učenika živi u Dubravi i užoj okolici. Nakon oproštaja od roditelja koji su neumorno mahali na odlasku, bus je krenuo u pravcu Rima. Dugu noćnu vožnju neki su kratili kartanjem, neki prepričavanjem

Atmosfera u busu

Izlazak

Gospodin Malbašić

ljetnih doživljaja, a neki pićem. Rano ujutro stigli smo u Rim, svi dosta umorni. Zato što nismo spavali nego tulumarili, unatoč našem vodiču Jošku koji je to neumorno pokušao spriječiti, stalno je protestirao, čak i spavao na podu gornjeg kata autobusa. Stari dobri Joško znao je da umorni nećemo vidjeti sve ljepote „Vječnoga Grada“ (tako je Joško nazivao Rim), ali mi „djecu“ nismo ga mogli razumjeti. Iako je Rim prekrasan grad, malo tko je imao volje toliko hodati i obilaziti one najvažnije građevine koje smo, kako su rekli, morali vidjeti. Nakon napornog dana, uputili smo se prema luci Civitavecchia. Brod je kasnio zbog nevremena i čekali smo ga do tri ujutro, iako je plan bio da se krene u deset navečer. Nakon što smo se ukrkali na brod i uočili da je sve zatvoreno, svi smo se uputili na palubu gdje smo se uz piće i priču uspjeli opustiti.

„Tu su klubovi, tu je obala.“

Sljedeći je dan većini bio najgori. Ljuljanje broda, za koje je član posade rekao da je najgore u posljednjih deset godina, nije prestajalo. Na brodu su se po hodnicima posvuda mogli čuti zvuci povraćanja. Ali i to je prošlo i sretno smo stigli u Barcelonu u kasnim noćnim satima, nesretni što nismo mogli vidjeti po mnogima najbolji dio Barcelone. Neke je oduševio Camp Nou, neke katedrala, neke Akvarij, a neke sam grad. Iako mnoge stvari u Barceloni

nismo vidjeli, nakon tri dana mnogo su se osjećali opušteno, već su se snalazili po gradi i znali put do najbližeg dućana, kafića, McDonaldsa. Iako smo danju bili u Barceloni, noći smo provodili u Lloretu koji, moramo priznati, ima jako dobar noćni život. „Tu su klubovi, tu je obala.“ Mnogi od brojnih klubova imali su tzv. „hrvatsku noć“ pa su puštali domaće i narodne pjesme. Počela nas je hvatati nostalgija, naši ljudi i muzika, pa smo krenuli na istok.

Cannes i crveni tepih za zvijezde Treće

Na putu do Cannesa, u kojem je bilo predviđeno spavanje, zaustavili

smo se u malom gradiću Figuresu u kojem je muzej Salvadora Dalija, pa u Monacu i Monte Carlu, koje smo pješke prešli uzduž i poprijeko. Iako zbog kratkotrajnog razgledavanja Cannesa ne možemo mnogo reći o njemu, jedno ipak znamo iz prve ruke. Cannes po mišljenjima mnogih ima najljepšu plažu na koju definitivno vrijedi otići na noćno kupanje.

Pri povratku u Hrvatsku posljednja postaja bila je Verona koju su mnogi već vidjeli pa nam nije bila posebno atraktivna. Sve u svemu, ovo je bilo putovanje koje ćemo svi skupa još dugo pamtiti. I budućim naraštajima za maturalac preporučujemo kombinaciju Rim-Barcelona.

Crveno ne znači uvijek stani!

Hodočašće Gospi Gorskoj – Lobor

Zdravo Marijo!*Kiša je neprestano padala, ali to nam nije umanjilo doživljaj***Nika Drokan, II. c****Krenuli smo na put...**

Za učenike koji su prijavljeni na fakultativni predmet Hrvatska marijanska svetišta i sve druge zainteresirane, profesor vjeronauka Srećko Malbašić organizirao je prvo hodočašće i nastavu u prirodi u ovoj nastavnoj godini.

Prvo odmorište – Marija Bistrica

U nedjelju, 28. listopada 2012. godine praćeni kišnom jutarnjom idilom, učenici drugih i četvrtih razreda počeli su se okupljati na Borongaju. Krenuli smo u 7.30 ujutro. Naše prvo odmorište bilo je svetište – Marija Bistrica. Trebali smo posjetiti svetište Majke Božje Bistričke, no zbog mise

koja je održavala u to vrijeme, bili smo spriječeni. Ipak, smo napravili kratku pauzu i zbog kiše ostali samo dvadesetak minuta.

Nakon pauze zaputili smo se preko Zlatara i Zlatar Bistrice u predivni Belec, u kojemu smo obišli svetište Marije Snježne. U tom su svetištu od 1740. do 1742. godine likovni umjetnici tekst iz Biblije jako dojmljivo prenijeli bojom i kistom. Kada se dijelovi slika ove crkve spoje i redom iščitaju, na svodu se slikovnim jezikom pojavi molitva „Zdravo Marijo“, od Gabrijelova i Elizabetina pozdrava, do vjerničkoga zaziva upućena Svetoj Mariji, Majci Božjoj, koja moli za skrušene grješnike i u času smrti. Svi prividno neskladni dijelovi tako se stapaju u izuzetno vrijednu cjelinu. Ivan Krstitelj Ranger, najslavniji slikar tog vremena, u Belcu je svojim kistom pokrio svaku raspoloživu površinu na zidovima i svodovima crkve i sakristije. Postignuta rješenja doista svjedoče o njegovu poznavanju „novoga talijanskoga načina slikanja“.

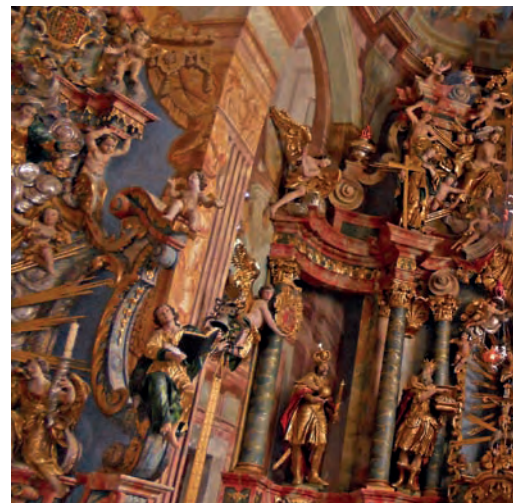
Nismo se dugo zadržavali kako bismo stigli na misu u svetištu Gospe Gorske. Autobusi nisu mogli doći do samoga svetišta, pa smo morali hodati dvadesetak minuta uzbrdo.

Najstarija ranosrednjovjekovna crkva

Drvena crkva u Loboru najstarija je ranosrednjovjekovna crkva u sjevernoj Hrvatskoj. Nju su sagradili franački misionari koji su počeli pokrštavati Slavene koji su ovdje živjeli. Nakon njezinog rušenja u 13. st. sagrađena je romanička crkva, a iznad romaničke početkom 15. st. postojeća gotička crkva. Predromanička crkva u Loboru za sada je jedina predromanička crkva otkrivena u sjevernoj Hrvatskoj. Bogatstvo njezina interijera uvrštava je među najljepše i najraskošnije ranosrednjovjekovne crkve. Lobor je bio jedan od najvažnijih misionarskih punktova u vrijeme pokršćavanja sjeverne Hrvatske.

Na misi je velečasni Ivan pozdravio učenike i vjeroučitelja III. gimnazije. Ova je nedjelja značajna i po tome što je završetak hodočasničkih dana u svetištu Majke Božje Gorske. Nakon mise većina je slobodno vrijeme iskoristila da se spusti u centar i potraži gostionicu u kojoj bi se mogli ugrijati. Naime, postoje samo dva kafića koja rade nedjeljom tako da niste imali nekoga izbora.

Nakon 14 sati zaputili smo se prema Krapini na Trški vrh gdje smo

Belec - crkva

Duhovna okrepa

obišli Gospu Jeruzalemsku. Vjeroučitelj nam je u samom svetištu rastumačio povijesni slijed događanja o slavljenju Gospe Jeruzalemske. To je ujedno bila naša posljednja hodočasnička postaja prije Krapine, gdje smo se po posljednji put zajedno pomolili.

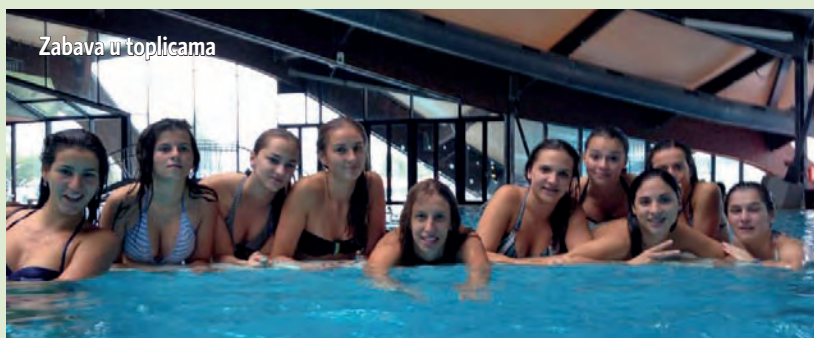
Bili smo jako dobri

U Krapini smo dobili sat i pol slobodnog vremena. Kiša koja je neprestalno padala nije nas spriječila u tome da prošetamo gradom i potražimo kafić/restoran u kojemu bismo se mogli ugrijati i nešto pojesti. Oko 17 sati skupili smo se i krenuli prema Zagrebu. Profesor je pohvalio naše ponašanje na ovom hodočašću. Zahvaljujemo i mi njemu na strpljivosti i dobroj organiziranosti.

Nadam se da su se svi iskreno i iz srca pomolili za svoje potrebe i potrebe svojih najdražih, te da su se svi u Zagreb vratili sretni i zadovoljni.

Prekrasan interijer

Zabava u toplicama

Jesenski izleti Kušlanovaca Na svakom se izletu i uči i zabavlja

Prvaši su tradicionalno posjetili Vukovar, drugaši Sarajevo, a trećaši su se raštrkali po cijeloj Hrvatskoj

Magdalena Margić, III. a

Na jesenske izlete krenuli smo 12. listopada. Učenici prvih razreda kao i nekoliko posljednjih godina posjetili su Vukovar, Ilok i Osijek gdje su se bolje upoznali s razrednicima i sa svojim kolegama te sklopili neka nova prijateljstva. Drugaši su posjetili Sarajevo koje ih je osvojilo na prvi pogled. Oduševili su se sarajevskim znamenitostima poput Inat kuće, Vijećnice, mjesta na kojem je „započeo Prvi svjetski rat“, vjerskih svetišta četiriju religija u Sarajevu, brojnim mostovima i popularnom Baščaršijom. Preporučili su sadašnjim prvašima da svakako sljedeće godine izaberu Sarajevo kao svoju destinaciju za jesenski izlet i neće požaliti. Trećaši su se raštrkali na sve strane, trudeći se uštedjeti što više novca za predstojeće maturance. Učenici 3. a proveli su nezaboravan dan na svježem zraku, na Sljemenu. Bolje su se upoznali s novim razrednikom i odradili pošten sat tjelesnoga. Bekači i dekači posjećivali su muzeje dok su se cekači kupali u tuheljskim toplicama. Treći e posjetio je Trsat, Opatiju i Rijeku, dok su jedino učenici 3. f proveli dva dana na rijeci Krki, u Šibeniku i Zadru. Maturanti su taj dan proveli u školi još uvijek puni dojmova s maturaleca. Možemo reći da smo se svi dobro zabavili, ali i nešto naučili jer naši su izleti spoj učenja i zabave.

Sarajevo, grade moj!

Nagradno putovanje u Mađarsku, Slovačku i Ukrajinu

Zabilješka bivšeg maturanta

Prestrašeni ali ponosni Ukrajinci

Luka Mlinarić

Lijepo je kada se trud i rad isplati. Kada nakon srednjoškolskog obrazovanja, kao brucš bačen u vatru fakultetske birokracije, možeš reći: „Isplati se truditi! Isplati se upoznavati nove stvari, raditi na sebi kao osobi“. Dakle, trud i rad otvaraju vrata upoznavanju svijeta oko sebe, a upoznavanjem svijeta oko sebe, jačamo sebe, svoje stavove,

svoje ciljeve, ali birajući sredstva do tih ciljeva, taj svijet oko sebe uzimamo u obzir.

Medalje i pohvalnice ne znače ništa

Ovaj uvod je ukratko ono o čemu su me kroz tri godine naučila srednjoškolska natjecanja iz vjeronauka. Imao sam tu sreću da tri godine zaredom budem član briljantne ekipe mladih ljudi koji su me naučili da su kolegijalnost, ozbiljnost, odgovornost i volja ono što čovjeka gura prema naprijed, što ga vodi prema cilju. Kroz tri godine prošli smo mnoge izazove, proputovali Hrvatsku od sjevera do juga, upoznali kulturu zemalja Europe, s kojima ćemo u skoro vrijeme graditi bolje sutra u

međusobnom poštivanju temeljnih vrijednosti i običaja svake zemlje. Ostvarili smo kontakte s velikim brojem ljudi, što sudionika natjecanja, što onih koji su nas gostoljubivo primali na našim putovanjima. To je ono bogatstvo koje trud i rad, kroz natjecanja iz bilo kojeg predmeta, mogu pružiti. Pitajte bilo kojeg člana od nas sedmero, koliko nas se kroz tri godine izmijenilo u ekipi, koliko mu znače medalje, prva, druga, treća mjesta, pohvalnice i ostale nagrade. Vjerujem da bi svi dali isti odgovor – ne znače ništa. Ne znače ništa u usporedbi s onim što smo tim uspjehom dobili, a to je sve gore napisano – druženje, zabava, upoznavanje novih mladih ljudi, raznih običaja u Hrvatskoj, raznih kultura Europi...

Fantastična četvorka

Nagrada za 2. mjesto

Da ne duljim, prelazim na konkretnu temu, a to je putovanje u grkokatoličke centre Mađarske, Slovačke i Ukrajine, koje smo dobili kao nagradu za 2. mjesto na Vjeronaučnoj olimpijadi 2012. Tri godine, tri zanimljiva i bogata putovanja, ekipa iz godine u godinu skoro potpuno ista, što uvelike čini lijepim ta putovanja. Ljudi s kojima se poznamo od prve godine sudjelovanja na ovom natjecanju, uza sve one koji su prvi put s nama, učinili su ovo putovanje još boljim.

Grad bez stresa

Jutro, 18. lipnja 2012, okupljanje ispred katedrale i polazak prema slavnoj Budimpešti, gradu toliko bliskom našoj povijesti. Vožnja po velikom Dunavu budi strahopoštovanje prema gradu kojeg je uvijek vrijedno posjetiti, prema gradu koji zrači kulturom, poviješću i tradicijom.

Iduće jutro, zaputiti smo se prema Miškolcu, jednom od grkokatoličkih središta Mađarske. Ondje smo se kratko zadržali te nastavili prema Košicama. Košice su predivan grad u Slovačkoj, kao stvoren za mladog čovjeka, za obitelj. Ljudi nasmijani, mladi na sve strane, obitelji s djecom po parkovima, bez buke, stresa... Kao povratak u doba kada su temeljne životne vrijednosti bile više od poslovnog uspjeha i „mira u svoja 4 zida“. Pravi europski grad, koji je uspio spojiti svoju kulturu i filozofiju života s modernim političkim i gospodarskim očekivanjima EU.

Prestrašeni ali ponosni Ukrajinci

Trećeg dana putovanja došli smo do našeg pravog cilja – Ukrajine! Ukrajina je centar grkokatolika. Grkokatolici su se ondje kroz burnu povijest, tijekom koje su sa svih strana bili napadani, uspjeli održati u velikom broju te sada čine velik i utjecajan dio u društvu. Preciznije, naše odredište bilo je Lavov. Jedan od većih ukrajinskih gradova, koji zaista pokazuje ukrajinsku kulturu i život. Na svakom koraku mogu se primijetiti ostaci izrabljivačkog režima, koji je godinama sputavao razvoj ove zemlje. Bogata kultura, veliki potencijali, ali ljudi se

Mali odmor

zbog strahova iz prošlosti još uvijek boje hrabro pogledati prema sutra. Koliko je to bilo lako za primijetiti, dokazuje i to da niti održavanje nogometnog Eura u danima koje smo proveli tamo nije uspjelo sakriti tu sliku grada i zemlje općenito. No nije sve sivo, daleko od toga! Ljudima se na licu, u govoru, po ponašanju, vidi ponos koji nose u sebi, ponos na svoju naciju, ljubav prema svojoj domovini, vjera koja ih je sačuvala kroz pakao povijesti kroz koji su prolazili.

Nakon dva dana provedena u Lavovu, okrenuli smo se za 180° i vratili prema Mađarskoj. Zaustavili smo se u Mariapocsu, jednom od poznatijih grkokatoličkih marijanskih hodočasničkih središta. Mali grad koji podsjeća na naš Varaždin. Ujutro, 23. lipnja, nakon noći u Mariapocsu, krenuli smo prema Hrvatskoj, čime je i naše putovanje završilo.

Grkokatolici su istočno plućno krilo Katoličke crkve

U ovom kratkom osvrtu na putovanje spominjao sam grkokatolike, a treba napomenuti da su oni razlog našeg putovanja. S grkokatolicima smo se upoznawali kroz naše učenje, kroz naš projekt „Grkokatolička liturgija: liturgija sv. Ivana Zlatoustog“ koji smo pripremili za državno natjecanje. Grkokatolici su naša braća, dio naše Katoličke

crkve. O grkokatolicima bih mogao naširoko pričati, ali napominjem samo da su oni prisutni i u hrvatskoj Crkvi, a mi katolici zapadnog obreda dužni smo ih upoznati i prihvatiti kao istočno plućno krilo Katoličke crkve, bez kojeg Crkva ne bi mogla disati!

„Kušlanovci, vjerujte u sebe!“

Upravo to, upoznavanje naše braće, dijela povijesti bez kojeg Crkva ne bi bila ista, bez kojeg društvo u cjelini ne bi bilo isto, bogatstvo je koje nam je ovo natjecanje, a još više ovo putovanje pružilo. Vjerujem da to potvrđuje onu moju misao iz uvida, da se isplati dati nešto od sebe, da se isplati prihvatiti izazove i obveze koje nisu strogo vezane za školske klupe i hodnike. Jer to vas čini bogatijima, to vas čini odgovornijima i spremnijima za izazove koji vas tek očekuju. To vas, na kraju krajeva, čini ponosnima, jer ćete jednom sa zadovoljstvom, sjećajući se svojih srednjoškolskih dana, moći reći: „Ja nisam samo sjedio za tim klupama i hodao tim hodnicima. Iskoristio sam svoje srednjoškolske dane na najbolji mogući način!“

Dragi kušlanovci, uvijek vjerujte da možete više, i ne ograničavajte se osnovnim potrebama, jer što više dajete sebe, to više sami sebe izgrađujete, a društvo s izgrađenim ljudima, postaje bolje društvo!

Književna radionica u Krležinom domu

Čitanje na Gvozdu

Radionica je bila ispunjena smijehom i pozitivnom atmosferom

Darija Đukić, II. a

Kada ste posljednji put pročitali neku knjigu a da ona nije bila za lektiru? Sigurna sam da će većina vas dobro razmisliti prije davanja odgovora. Nažalost, u današnje vrijeme sve manje ljudi čita knjige zbog vlastitog zadovoljstva. Mnogobrojne književne radionice upravo teže rješavanju tog „problema“. U srijedu, 17. listopada 2012., dom našeg poznatog pisca Miroslava Krleže ugostio je jednu takvu radionicu. Radionica „Čitanje na Gvozdu“ već drugu godinu zaredom oduševljava njezine polaznike.

Iznenadenje!

Poziv za sudjelovanje u još jednom susretu s veseljem smo prihvatili, očekivajući standardnu radionicu s puno zabave i smijeha. Ulazeći u prostorije radionice naišli smo na „ugodno“ iznenađenje. U sklopu promoviranja organizatori su doveli predstavnike medija i tako nas zaprepastili. Radionicu je još zanimljivijom učinila ministrica kulture Andrea Zlatar Viola koja nam je ispričala iskustva svog školovanja i svoje spisateljske karijere. Iako smo svi uživali u njezinom društvu, nakon odlaska ministrice osjetili smo olakšanje jer su nas napustile kamere. Atmosfera je postala ugodnija, a radionicu je preuzeo već stari domaćin, hrvatski pisac Zoran Ferić.

Lolita i poistovjećivanje s likovima iz lektire

Odmah na početku nas je podijelio u dvije skupine, starije polaznike i nas novopečene. Stariji polaznici su imali teži zadatak. Dobili su kraći ulomak poznate knjige Vladimira Nabokova, *Lolita*. Obrađujući taj ulomak morali su iznijeti problem pedofilije. Bilo je zanimljivo čuti različita razmišljanja polaznika. Za to se vrijeme moja grupa bavljala s poznatim likovima iz školskih lektira. Dobili smo papir s desetak ponuđenih likova od kojih smo morali odabrati jednog s kojim se možemo poistovjetiti. Drugi dio zadatka bio je zanimljiviji. Ispred sebe smo dobili pet kratkih početaka nepoznatih romana. Naš je zadatak bio odabrati jedan kojeg bismo nastavili čitati. Radionica ispunjena smijehom i pozitivnom atmosferom trajala je dva sata. Na kraju smo dogovorili sljedeći sastanak i na poklon dobili dvije knjige modernih pisaca. Druženje mi se jako svidjelo i jedva čekam naš ponovni susret.

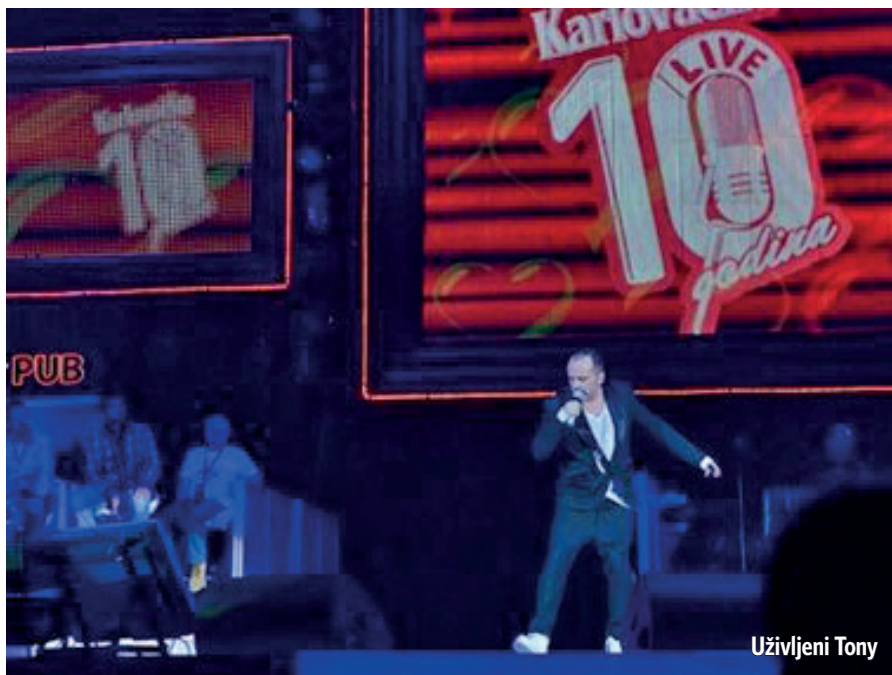
Naše novinarke pažljivo prate

Koncert Tonyja Cetinskog u zagrebačkoj Areni

Tony rasplesao Arenu

Neka bude žao onima koji su mogli ići, a nisu htjeli

Lucija Ravlić, II. a

Uživljeni Tony

Arena Zagreb u subotu, 14. prosinca odzvanjala je hitovima jednog od najpopularnijih hrvatskih pjevača, Tonyja Cetinskog. U sklopu turneje *Karlovačko live*, zajedno s gostima iznenađenja uspio je atmosferu držati na vrhuncu tijekom cijelog nastupa, koji nije bio kratak. Iako nije bio rasprodan, koncert je bio jedan od boljih na kojima sam prisustvovala. Nekoliko nepopunjenih mjesta nije nimalo utjecalo na atmosferu, pjevalo se i plesalo od prve pa sve do posljednje pjesme.

Koncert je otvoren pjesmom *Bla-go onom tko te ima*, a nakon nekoliko svima poznatih uspješnica, Tonyju se na pozornici pridružio pjevač grupe Parni Valjak, Aki Rahimovski. Zajedno su otpjevali hit *Jesen u meni*. Ta izvedba raznježila je i one najtvrdog srca. Aki je zatim zajedno s publikom otpjevao singl *Nakon svih godina*. Cetinski je drugi blok svojih pjesama posvetio uradcima s novog albuma, ali i onim najstarijim hitovima. Jednako glasno

publika je pjevala i nove i stare stvari jednog od vokalno najsposobnijih Hrvata. Nakon drugog bloka na pozornicu je stupio, od djevojaka obožavani Mark Marku. Svojim hitom *Da si htjela* uveselio je svoje mnogobrojne obožavateljice, ali i razljutio mnoge muškarce koji su morali gledati kako njihovim curama oči ispadaju na jednog od najljepših hrvatskih pjevača. Treći i posljednji blok Tonyjevih pjesama opet je bio mješavina novoga i staroga. Pjesma *Kad*

Opet si pobijedila

žena zavoli tradicionalno je sve zaljubljene parove bacila u trans. Osim te pjesme, osjećaje publike je probudilo sjećanje na pokojnog Tošu Proeskog. Osjećaji su bili na vrhuncu za vrijeme izvođenja pjesme *23. prosinac* kada se nerijetko mogla primijetiti suza u oku neke djevojke. Koncert je završen novom uspješnicom *Zbogom, odlazim*.

Sve u svemu, koncert bih opisala kao veoma uspješan jer je zaista bilo zabavno od prve do posljednje minute. Tony se pokazao kao veliki zabavljač koji i nakon toliko godina na estradi još živi i vrlo je uspješan. Radujem se novom njegovom koncertu jer na takav se događaj uvijek isplati ići. Neka bude žao onima koji su mogli ići, a nisu htjeli!

Tony Mraz

Koncerti u posljednjem tromjesečju protekle godine

Dalmatinci u metropoli

Jelena Rozga i klapa Intrade oduševili su zagrepčane

Matea Šoštarić, II. b

Povodom rođendana *City Centra One East* održan je besplatan koncert Jelene Rozge. Jelena je kao i obično kasnila, ali joj to nitko nije zamjerio jer je sve oduševila nastupom. Krenula je sa svojim „starijim“ hitovima, a završila s novijim (koje je izvela i nekoliko puta). Na pozornicu su joj se pridružili dečki iz Connecta jer, kako je i sama rekla, ne zna repati. Zajedno su izveli svima dobro znanu *Dalmatinku* nakon čega je Rozga na neko vrijeme njima prepustila pozornicu. Nakon kratke pauze uz Connect, Jelena je ponovno izašla i

Kraljica estrade

Opet će nas zagrljene...

hitom *Zora bila*. Na koncert je došao i general Ante Gotovina sa svojom suprugom. Koncert je još više uljepšala hrabra gesta dvadesetpetogodišnjeg Ilije koji je usred koncerta zaprosio svoju godinu dana mlađu djevojku Maju preko velikog zaslona. Oduševljena djevojka, zaprosena na vrlo romantičan način, nije mogla odbiti. Koncert se održao u pravo vrijeme jer su toga tjedna klape uvrštene na UNESCO-ov popis nematerijalne baštine.

nastavila zabavljati brojnu publiku. Na kraju je zahvalila vjernoj publici i poručila da nikome ne dopustimo da se prema nama odnosi kao prema bižuteriji. Publika je bila oduševljena, doduše, muška publika više njezinom kratkom haljinom, ali u konačnici nikome nije bilo žao „izgubljenog“ vremena.

U Domu sportova 6. prosinca godine Tomislav Bralić i klapa Intrade održali su koncert koji je oduševio publiku. Izveli su gotovo sve svoje pjesme, a koncert su završili

...naći skupa zora bila"

TBF u zagrebačkoj Tvornici

Splitski genijalci zapalili Zagreb

Atmosfera s pozornice proširila se cijelim Velikim pogonom

Lucija Gegić, III. a

Kada je početkom prosinca stigla obavijest da splitska grupa The Beat Fleet (poznatija pod kraticom TBF) dolazi u Zagreb, malo je reći da su karte planule. Istoga su dana organizatori zbog velike potražnje Purgerima obećali još jedan koncert, što je i mojoj malenkosti omogućilo da se priključim tom događaju. Vrata Velikog pogona Tvornice kulture otvorila su se 21. i 22. prosinca za sve fanove TBF-ovaca koji su bili te sreće i dočepali se karte. Koncert je trajao dva sata, a publika ih je vraćala na pozornicu još tri puta te odbijala njihov odlazak i prestanak svirke. Pogon je bio krcat ljudima, ali svatko je imao dovoljno prostora za stajanje, ples i skakanje, pa smo se čak i mi u prvom redu mogli potpuno opustiti bez straha od lomljenja rebra (ili u mom slučaju ključne kosti) na ogradi.

Doček „Smaka svita“

Dečki su svirali stvarno sve i svašta, od singlova sa svojih prvih albuma do popularnih pjesama s prethodnogodišnjeg „Pisataccio Metallica“. Naravno, zbog datuma održavanja koncerta, nikako nisu mogli

"Smak svita"

izbjeći izvedbu jednog od svojih najpopularnijih singlova „Smak svita“, ipak s nešto izmijenjenim tekstom. Na pozornici je vladala odlična atmosfera, veseli se trio glupirao, a na licima drugog trojca, onog instrumentalnog, očitavao se istinski užitek zbog fenomenalne svirke. Posebno me zadivio gitarist Nikša Mandalinić koji je na svojoj električnoj gitari izveo solo kakav već dugo nisam čula. Bubnjar Janko Novoselić najzaslužniji je što se bend vraćao na pozornicu nekoliko puta. Mi smo

nagovorili njega, a on ostalih pet genijalaca. Među publikom atmosfera nije bila ništa slabija, dečki su definitivno prenijeli svoju energiju na nas, a za to je najviše bio zaslužan Mladen koji je sa svojih sto i nešto kila skakao puno više i bolje nego svi naši nabildani kušlanovci na nastavi tjelesnog i zdravstvenog odgoja kod profesora Perića i Banovca.

Katarzičan završetak

Iako je koncert krenuo u veselom tonu, završio je pomalo delirično – „Splitskim stanjem uma“, no to nikako nije promijenilo cjelokupnu atmosferu, nakon koncerta svi su zadovoljno izašli van. Splitsko stanje uma umjesto Luke pjevao je drag i dobar prijatelj TBF-ovaca koji široj javnosti nije poznat, ali bio je stvarno odličan. Ovo je bilo prvo klupsko druženje u Tvornici s TBF-ovcima nakon dugo vremena, a budući da se dečki bacaju na stvaranje novog albuma, izgleda da takvih druženja više neće biti, bar ne još neko vrijeme. Drago mi je što sam zauzela jedno mjesto u Tvornici na ovakvom događaju, veselim se novom albumu te jedva čekam ponovni dolazak ovih heroja hrvatskog hip-hopa u Zagreb.

Krcat Veliki pogon

Epska završnica bestselera koji je poharao svijet

Praskozorje – dio II.

Počeli smo smišljati nove nastavke, ljuteći se na autoricu što je zbrzala radnju u četiri knjige

Lucija Gegić, III. a

Stigao je i posljednji dio velike uspješnice Stephenie Meyer koji je sve fa-
nove Sumrak tetralogije ostavio bez daha. Iako ove godine do pretpremi-
jere nisam uspjeli doći, nekoliko dana kasnije, u prepunoj Cinestar IMAX
Areni potpuno ravnodušno sam počela gledati film. Sve je bilo *kao po špa-
gi*, savršena obrada, efekti, glazba koja se točno uklapa u sadržaj filma, sve
ono što smo upoznali u prvom dijelu Praskozorja. Film je tekao, radnja je
postala sve napetija, svi osjećaji s velikog ekrana prenijeli su se na publiku
što se moglo dobro vidjeti na njihovim izrazima lica.

Iznenadenje

I odjednom – šok i nevjerica. Vriskovi i suze po cijeloj dvorani. Neočeki-
vana scena u koju je uloženo najviše truda, scena o kojoj su svi glumci mje-
secima pričali u svojim intervjuima. Nitko, ali nitko nije očekivao da scena
izgleda baš tako. U tih nekoliko minuta kao da se srušio cijeli svijet svim fa-
novima. Kroz suze i šok nismo uspjeli vidjeti pola scene, ali i dalje smo bili
užasnuti. Buka, bujica emocija, nitko nije bio ni siguran što se sve zapravo
dogodilo. I onda veliko iznenadenje. Najveći *trol*, kako se to među nama
popularno kaže, koji je u ovih pet filmova izrežiran. Nakon što je scena za-
vršila, htjeli smo *replay*, no ipak smo bili u kinu te to baš i nije bilo moguće.

„Dovoljno za zauvijek“

Lica ljudi koji su izlazili iz kina bila su blijeda, grupice prijatelja nisu
proizvodile nikakav žamor, nikakav zvuk uopće. Djelovali smo po-
malo kao zombiji. Svi smo ostali pod dojmom, zadivljeni, zaroblje-
ni emocijama. Svi smo znali da je kraj. Kraj smo s nestrpljenjem oče-
kivali. No takav kraj, i tako dobar - tome se stvarno nismo nadali.
U odjavnoj špici prisjetili smo se glumaca, likova, redatelja te cijele ekipe
koja je posljednjih nekoliko godina radila na ovom projektu. To je također
izazvalo bujicu osjećaja, no međusobno smo si bili duhovna potpora. Po-
čeli smo smišljati nove nastavke, ljuteći se na autoricu što je zbrzala radnju
u četiri knjige, tražili smo materijala za još. Naposljetku smo shvatili da je
ovo što nam je autorica dala možda dovoljno, kako je glavni junak ove pri-
če rekao – „dovoljno za zauvijek.“

Tralalalala

Predstavu svakako
treba pogledati i
dobro se nasmijati

Krletka

Silvija Dumić, II. a

Posjetili smo kazalište Ke-
rempuh i pogledali predstavu
Krletka. Radnja predstave od-
vija se u kući noćnog kluba Kr-
letka, u kojem su glavni likovi
zvijezde Krletke, transeksualci
i homoseksualci George, Zaza,
Lucas i drugi. Zaplet radnje do-
gađa se kada se Georgeov sin Fi-
lip vraća iz Irske i donosi ocu
vijest o svojoj ženidbi za katol-
kinju Andreu čiji je otac član Kr-
šćanske narodne seljačke stran-
ke. George tu vijest, naravno, ne
prima baš najbolje, kao ni vijest
da će na večeru doći i Filipova
prava majka. Ostale detalje ne
želim otkriti, jer ako ste željni
smijeha, pogledajte *Krletku* i
uživajte u dva sata čistog humo-
ra. S obzirom da predstava traje
nešto malo više od dva sata, tre-
ba gledatelje nastaviti nasmija-
vati i držati ih zainteresirane za
radnju do samoga kraja. Glum-
cima u *Krletki* sve je to išlo kao
po loju do posljednjih pola sata.
Tada sam se polako počela gu-
biti u djelovima predstave. U
predstavi se koriste mnogi vul-
garizmi pa nije preporučljiva
za mlađu dob, ali sve u svemu,
Krletka je predstava koju vrije-
di pogledati ako vam u životu
nedostaje (i ako ne nedostaje)
smijeha.

Filmovi koje smo pogledali ove godine

Smijeh, suze i akcija

Donosimo vam kratki pregled filmova koje jednostavno morate pogledati

Annamaria Grgić, I. d i Lea Bartulin, I. e

Tri metra iznad neba, Želim te

Film *Tri metra iznad neba* definirano je za sve obožavatelje ljubavnih filmova koji govore o mladim pripadnicima dvaju različitih svjetova. Film koji je snimljen po istoimenom romanu Federica Moccia govori o ljubavi između Babi, koju glumi Maria Valverde, i Uga kojeg glumi Mario Casas. Ona je uzorna učenica, dobra i pristojna kći iz imućne obitelji kojoj je ugled u društvu najvažniji, a on je njezina potpuna suprotnost, nasilnik, zaljubljenik u motore i adrenalin, pripadnik lošeg društva. Upoznali su se na neobičan način i ubrzo su postali nerazdvojni. Unatoč tome što njezini roditelji nisu odobravali tu vezu i što su joj zabranili da izlazi s njim, njihova ljubav postajala je sve jača. Kraj prvog dijela filma nije sretan jer mu umire najbolji prijatelj i Babi odlučiti prekinuti vezu s njim jer ne može živjeti takvim načinom života, okružena nasilnicima i stoga započinje novu vezu što Uga rastuži.

Nakon što smo se oduševili prvim dijelom, znali smo da će i nastavak ove predivne priče ispuniti sva naša očekivanja. *Želim te* nikoga nije ostavio ravnodušnim. Osim što smo uživali gledajući predivnog Maria Cassasa, tugovali smo i plakali s njime. Film je jako nepredvidljiv, napet i tužan. Ovaj film, osim što govori o ljubavi koja ne poznaje granice, govori i o socijalnim i obiteljskim problemima.

Hobit: neočekivano putovanje 3D

Pogledali smo i jedan od najiščekivanijih filmskih trilogija ikada - *Hobit: neočekivano putovanje 3D*! Vjerojatno su svi već upoznati s pričom da mladi Bilbo Baggins, Gandalf i trinaest patuljaka traže zaboravljeno kraljevstvo koje, naravno, čuva opaki zmaj. Na tom će putu susresti sva moguća i nemoguća bića kojih se Tolkien mogao sjetiti. Film koji ima jako uzbudljivu radnju obogaćen je posebnim efektima i unatoč svim mučnim testovima i ispitivanjima, stigla sam ga pogledati i nisam uopće požalila! Film je fenomenalan!

Skyfall

U kina diljem svijeta stigao je i dugo očekivani nastavak filma o Jamesu Bondu. *Skyfall* je dvadeset i treći film o planetarno poznatom tajnom agentu, a ulogu zgodnog Britanca ponovno je oživio Daniel Craig. Judi Dench pridružila se filmskoj

ekipi po šesti put u svojoj ulozi nezaboravne i stroge zapovjednice M. Više od dva sata koliko traje film nismo ni trepnuli, samo smo uživali. Film je počeo kao obična akcija, u kojoj vidimo Bonda i njegovu suradnicu Eve kako juraju po Turskoj i trče za kriminalcima. Film nije došao niti do polovice svog trajanja, ali mi već vidimo kako je Bond upucan, bačen s mosta i ubijen. Nemojte se brinuti, James neće tako lako pasti. On, naime, uzima jedan produženi odmor na nepoznatoj egzotičnoj plaži, dok ostatak svijeta misli da je mrtav. Bond ponovno oživi kada na vijestima lokalne TV postaje ugleda nešto šokantno – netko je izvršio napad na glavno sjedište britanske službe MI6. Brzinom munje vraća se u Veliku Britaniju i započinje svoj stari posao. U svoj toj strci i zbrci Bond svejedno nađe vremena da naruči svoje omiljeno piće (votku-martini, protresenu, ne miješanu) i upozna prekrasnu Severine, njegovu novu Bond djevojku. Sva romansa nestane kada se Bond i Severine nađu u zamci iz koje se on lako izvuče, ali ne može spasiti Severine. Vrijeme filma lagano teče, a akcija i napetost se uzdižu, kada dođemo do finalnih scena, očekivanog poraza kriminalca i neočekivanog raspleta. Izvrstan film, u sjajnim rukama glumaca, režisera i ostatka filmske ekipe nadmašio je očekivanja vjernih gledatelja. Čak i ako niste obožavatelj Bonda, *Skyfall* bi mogao biti baš onaj film kojeg biste zavoljeli.

„U srednjoj školi bila sam zaljubljena u hrvatski jezik“ Žena koja ni za čim ne žali

„Moj profesionalni dio života je pri kraju, sada se okrećem obitelji.“

Lucija Ravlić, II. a

Ove godine naša škola ostaje bez možda najvedrijeg člana, profesorice matematike Alme Andabake. U razgovoru koji je bio uistinu ugodan i pun smijeha, saznala sam nešto o njezinom životnom putu te o planovima nakon umirovljenja.

Kada se u Vama probudila ljubav prema matematici ?

Ljubav se probudila u srednjoj školi. Pohađala sam prirodoslovno-matematičku gimnaziju, tadašnju XIV. gimnaziju na Kennedyjevom trgu. Profesori koji su tada predavali u mojoj školi kasnije su postali prvi profesori Matematičko-informatičkog obrazovnog centra.

Jeste li bili u dobrim odnosima s profesorima koji su Vam predavali ?

Naravno. Jako sam cijenila svoje profesore kroz cijelo školovanje. Jako su nas dobro učili bez obzira na vrijeme u kojem smo živjeli. Prvenstveno su nas učili humanizmu. Vjerovali smo u humanizam, jednakost spolova, ravnopravnost ljudi... Ja sam izašla iz gimnazije s lijepim uspomnama.

Postoji li neki predmet osim matematike koji ste posebno voljeli?

Moram priznati da sam u srednjoj školi bila zaljubljena u hrvatski jezik. Svi su mi predmeti išli poprilično dobro, ali od svega najkreativnija sam bila upravo u hrvatskom jeziku.

Kako to da se niste odlučili za studij hrvatskog jezika?

Iskreno, ne znam što da ti kažem. Postavljala su se pitanja zaposlenja u budućnosti i matematika je ipak prevagnula. Moj odabir jako je iznenadio mog srednjoškolskog profesora iz hrvatskog jezika kojeg sam sreća nakon odlaska na studij. Nije se mogao načuditi tome što nisam odabrala hrvatski koji mi je, kako on kaže,

Vješta profesorica

Možete li prepoznati profesoricu?

išao tako dobro da nije dvojio koji ću fakultet upisati.

Kada ste počeli predavati u III. gimnaziji?

Predajem ovdje već 25 godina, došla sam davne 1987. godine. Prije toga pet godina sam radila u Đačkom domu «Vilim Galjer». Jednu godinu provela sam radeći u Zrakoplovnoj školi gdje sam poučavala i učenike iz raznih država svijeta, kao što je na primjer Palestina.

Što se tiče atmosfere u zbornici, kako biste ju opisali?

Atmosfera u zbornici je gotovo savršena. I ljudi iz drugih škola koji su dolazili u posjetu divili su se atmosferi koju, kako kažu, nisu nigdje drugdje osjetili. Rijetko koja zbornica odiše tako pozitivnim duhom kao naša. Naravno, uvijek postoje ljudi koji vam karakterom odgovaraju više ili manje, ali ovdje je zaista postignut sklad.

Hoće li Vam to nedostajati?

Naravno da hoće, ali čovjek se s vremenom na sve navikne. Ako ništa drugo, blizu smo. Vi ste na broju 52, ja na broju 25, vidat ćemo se svi zajedno sigurno.

Jeste li zadovoljni svojim radom i postignućima kroz sve ove godine?

Jesam. Ovdje sam odradila jedan dio bez kojega sigurno ne bih bila kompletna osoba. Imala sam uistinu divne generacije, mnogo njih će mi ostati u lijepom sjećanju. Osobito se s veseljem sjećam duhovitih znakova pažnje koje sam dobila od učenika u znak zahvalnosti. Jedan od njih je i veliki plišani Pluton kojeg sam dobila od jednog bivšeg razreda kojem sam bila razrednica jer sam ih, kako oni kažu, čuvala vjerno. Isto tako među najljepše uspomene spadaju i novogodišnje čestitke te veliko srce koje čuvam već godinama.

Radite već dugo, možete li reći postoje li razlike između učenika nekada i danas?

Znala sam da ću morati odgovoriti na ovo pitanje pa sam pripremila jedan citat koji točno opisuje ono što mislim. «Kad očevi puštaju svoju djecu da rade što hoće, kad djeca ne vode računa o onome što im oni govore, kad učitelji strahuju od svojih

učenika i zbog toga im podilaze, kad mladi ne priznaju nikakav autoritet, onda je svoj ljepoti mladosti kraj, to je početak nasilništva.» Platon, 400. g. pr. Kr. Mi izgledamo kao da se nismo maknuli od toga doba, a svijet je išao dalje. Svaka generacija koja dolazi čini se lošijom od one koja je otišla, ali nije tako.

Sada završava jedno veliko poglavlje u vašem životu, kako se vidite u budućnosti?

Moj profesionalni dio života je pri kraju, sada se okrećem obitelji. Od sada sam 90% baka, a 10% šecem po Maksimiru. Moram pročitati još puno knjiga pa čak i neke iz stručne literature.

Planirate li nekakva putovanja?

Što se mene tiče, kupit ću si kvalitetan video s prolaskom kroz neku zemlju jer nemam silnih želja za putovanjem. Jedino mjesto koje planiram posjetiti je Pariz. Čak sam i mužu obećala odvesti ga u taj grad. To je želja koju moram ostvariti, a nakon toga ne vjerujem da ću ići na nekakva putovanja u dalje krajeve.

Bojite li se onog što nam donosi budućnost?

Ne. Jedino što me plaši je odlazak mladih ljudi u inozemstvo. U

redu je otići u inozemstvo naučiti nešto novo, ali uvijek se treba vratiti svojoj domovini. Svugdje je lijepo, ali doma je najljepše. To nije samo parola, to je uistinu tako. Djeco, nemojte odlaziti kako god vam se čini, lo da je vani bolje, vjerujte nije. Cijelo svoje znanje dajte domovini i onda će nam biti bolje.

Što poručujete nama mladima?

Prvenstveno, mislite svojom glavom, cijenite tuđe, a čuvajte svoje. Ne dajte nikome da bude pametniji od vas ako nema argumenata.

Radeći s mladim ljudima, jako se iscrpите. Ovaj posao teško se radi bez entuzijazma, a kada ga radite pošteno onda se uistinu istrošite, ali to što vam mladi ljudi vrate je neprocjenjivo.

Svaka dob je krasna ako iz nje izvučete ono što vrijedi, a ne žalite za onim što ste mogli imati. Što je prošlo, prošlo je, što sad imate, imate. Ne znamo što nam budućnost nosi. Ja ni za čim ne žalim. Naravno da ima stvari koje nisu bile po mom ukusu, ali život nije samo po našem ukusu. Život je život. Budite vrijedni i pametni, učite iz pogrešaka i to je dovoljno za sretan život.

U Zagrebu Nataša, u Dubrovniku Giga

Svestrana profesorica

Nataša Drenčić-Jerković

„Imala sam puno želja kao mala i svaku sam želju ispunila.“

Magdalena Margić, III. a

Ako u Dubrovniku pitate za Natašu Drenčić-Jerković, ljudi će vas blizjedo gledati. Ali ako pitate za Gigu, svi će znati da govorite o svestranoj osobi koja je svoj život bogatila raznim aktivnostima na kojima bi joj mnogi zavidjeli.

Naša draga profesorica Giga, kako su je svi od milja zvali u rodnome gradu Dubrovniku, odrađuje zadnju godinu u III. gimnaziji i sprema se za mirovinu. Saznali smo čime se sve profesorica Nataša bavila i što planira raditi u mirovini.

Koju ste osnovnu i srednju školu pohađali?

Osnovnu školu i gimnaziju pedagoškog smjera završila sam u svom rodnom gradu Dubrovniku.

Koji Vam je bio najdraži predmet?

Voljela sam sve predmete. Matematiku sam izabrala kao predmet za maturu, iz fizike sam radila naturalnu radnju o atomu i njegovim procesima. Voljela sam i biologiju, geografiju iz koje i dan danas čuvam puno

knjiga... Stvarno su mi svi predmeti bili dragi.

Jeste li markirali?

Jesam, skupa s cijelim razredom. Ne kaže se uzalud, kuda svi, tu i mali Mujo.

Kakva ste bili učenica u srednjoj školi?

Bila sam solidna učenica. Puno mi je vremena otišlo na slobodne aktivnosti (gimnastika, plivanje, gluma, glazbena škola) pa nisam bila odlična učenica, ali bila sam vrlo dobra. Mama i tata rekli su mi da se mogu baviti čime god hoću, ali da moram zadovoljiti školu.

Je li Vam ostala neka ocjena u posebnom pamćenju?

Ima jedna jedinica koju nikad neću zaboraviti. Dobila sam ju iz geografije. Učili smo Bugarsku, kako sam sve naučila, javila sam se za odgovaranje. Počela sam pričati, a profesor je s mislima preko prozora prešao u park i nije me uopće slušao. Kad sam sve ispričala, rekla sam da

sam gotova. A prijatelji iz razreda rekli su mi da pričam ponovno jer profesor ionako ne sluša i tako sam ja počela od početka. Profesor se vratio iz svojih misli i rekao mi da sam tek na početku i rekao da ništa nisam naučila i dao mi je jedinicu. Tu sam jedinicu tako teško ispravila i više se nikad nisam sama javljala.

Kamo ste izlazili kao srednjoškolka?

Izlazila sam na plesove jer sam ih obožavala. Tada nije bilo klubova ni kafića kao danas, nego birtija, na takva mjesta tata mi nije dopuštao.

Na koji ste fakultet išli?

Išla sam u Zagreb na tadašnji Fakultet za fizičku kulturu (danas je to Kineziološki fakultet).

Sva su životna razdoblja fantastična

Što ste željeli biti kao djevojčica?

Imala sam puno želja kao mala i svaku sam želju ispunila. Sve sam probala što sam htjela. Pjevala sam

Glumica, pjevačica, športašica...

na Prvom pljesku, natjecanju mladih pjevačkih talenata. Tada je nastupao i Ibrica Jusić koji je dobio prvu nagradu, a ja sam dobila treću. Išla sam dvije godine u glazbenu školu gdje sam učila svirati klavir, a zatim sam kod Đele Jusića svirala klasičnu gitaru. Glumila sam u Kazalištu mladih u Dubrovniku, stasirala u filmu, od četvrte do desete godine bavila sam se klasičnim baletom u klasi Olge Solovljeve u sklopu dubrovačkog kazališta Marin Držić. Športskom gimnastikom bavila sam se od dvanaeste godine u gimnastičkom centru Partizan. Natjecala sam se u republičkoj reprezentaciji koja je postigla zapažene rezultate. Bavila sam se plivanjem, skokovima u vodu, sudjelovala u prvoj postavi i u osnivanju KUD-a Lindo te nastupala na Dubrovačkim ljetnim igrama sa folklorom. Ima toga još strašno puno

što sam sve željela biti kao djevojčica i što sam probala.

Koje biste razdoblje svoga života izdvojili kao najljepše?

Nemam najljepše razdoblje života. Svako mi je bilo fantastično i prelijepo! Vjerujem da će i u mirovini biti odlično i da ću biti ispunjena.

Kakvu vrstu glazbe slušate?

Jako volim klasičnu glazbu. Imala sam u srednjoj školi profesora koji je svirao u gradskom orkestru i on nas je naučio kako treba slušati glazbu. Uvijek smo si trebali dočarati neku priču dok smo slušali skladbu. Tako sam naučila i zavoljela klasičnu glazbu te ju i dan danas rado slušam.

Čitate li često knjige i koja Vam je najdraža?

Stvarno puno čitam, imam strašno veliku biblioteku i često kupujem

knjige. Nemam najdražu ili najgoru knjigu. Knjige čitam polako i zapisujem si lijepe izreke, misli iz djela ili neke dobre opise pejzaža.

Čime se bavite u slobodno vrijeme?

Do nedavno sam bila predsjednica, trenerica, sutkinja i aktivna skakačica kluba za skokove u vodu Trešnjevka i bila sam jako iscrpljena te sam zato ove godine odlučila malo stati na loptu, a budući sam skoro dobila unučicu, u slobodno vrijeme pletem kao prava baka.

Hvala mami za sve

Kako to da ste se odlučili postati profesorica tjelesne kulture?

Dvoumila sam se hoću li ići na Likovnu akademiju ili na Kineziološki fakultet. Voljela sam jako i tjelesni i likovnu umjetnost. Poznati hrvatski slikar Masle, predavao mi je likovni u srednjoj školi i na jednoj je izložbi izložio moje slike. Tada sam dobila nagradu kao perspektivni budući slikar pa sam se zbog toga dvoumila. Na kraju je šport ipak prevagnuo.

Kada ste počeli predavati u III. gimnaziji?

Bilo je to davna 1976. godina kada sam počela raditi u III. gimnaziji.

Postoji li određeni tip osobe koja bi trebala biti profesor tjelesne kulture?

Osoba mora biti stvarno svestrana i onda će moći razumjeti djecu. Moram zahvaliti mami koja mi je dopustila da isprobam sve što je u Dubrovniku bilo moguće za mlade. To mi je poslužilo i u poslu. Tako sam procjenjivala i djecu jer su svi drugačiji i treba im se prilagoditi. Netko može vježbati do besvijesti, ali ne uspije napraviti nešto. Ali je time dijete pokazalo veliku volju i svoje je kvalitete podiglo na višu razinu.

Što je po Vašem mišljenju glavna osobina dobrog profesora?

Profesor se treba prilagoditi, treba osjetiti djecu. Kad se kaže da je neko dijete zločesto, to za mene nije istina. U svakoj se osobi nalaze i fantastične pozitivne osobine i to treba iskoristiti i krenuti od toga pa se tako miče ono loše.

Lijepe naušnice, profesorice!

S majkom ispred fakulteta

Imate li možda neki omiljeni razred ili učenike?

Nemam, kod mene su sva djeca jednaka i svi su mi jednako dragi.

Naša škola ima puno fakultativnih predmeta, a među njima se nalaze i one koje Vi vodite. Koji su to?

Prije sam vodila skupine košarke, odbojke, ritmičke gimnastike, plesa i folklora, posljednjih godina planinarstvo (koje je prošle godine nažalost otpalo), stolni tenis, tenis, badminton, sinkronizirano plivanje, skokove u vodu. Drago mi je što ima toliko zainteresirane i talentirane djece koja se žele priključiti te smo zato kao škola poznati i imamo stvarno jako dobre rezultate.

Koji su još Vaši zadaci u školi?

Uređivala sam školu za blagdan, redovito u školskim prigodnim

programima sudjelujem s koreografijama, maštovitim i originalnim rješenjima kostima i scene, koje su prikazivane na mnogim međunarodnim, državnim i gradskim natjecanjima. Tijekom školske godine vodim i uređujem kutak predstavljanja športaša III. gimnazije. Dani maturanata obilježavani su mojom organizacijom Igre bez granica. Na plivalištu Mladost, održano je pet revija Bal na vodi pod mojim vodstvom, na kojima je uvijek sudjelovalo oko 150 učenika i sa punim tribinama.

Kolege iz Treće su krasni i divni

Odkud Vam ta kreativnost i mašta?

To je u meni. Od doma do posla imam 19 stanica tramvajem pa imam vremena razmišljati kako bih što mogla napraviti. Zato tramvaj ne smatram teškoćom jer mi tu sijevaju ideje i tako stvaram uživajući u tome što radim.

Koji su Vam najbolji rezultati koje ste ostvarili?

Ima ih stvarno puno. Kao veteranka osvojila sam dva puta 3. mjesto na svjetskom natjecanju i četiri puta 2. mjesto na europskom natjecanju u skokovima u vodu. Sudjelovala sam na brojnim svjetskim i europskim natjecanjima. 2006. godine dobitnica sam diplome Zaslužni kineziolog Hrvatskog kineziološkog saveza u znak priznanja za dugogodišnji i uspješan rad, a 2007.

godine dodijeljena mi je godišnja nagrada Franjo Bučar. Također mi je ostvarena i ideja da se u Hrvatskoj održava međunarodno natjecanje u skokovima u vodu, što sam uspjela s Božićnim mitingom koji je ušao u program LEN-a. Bila sam sutkinja na Cipru na Olimpijadi za mlade do 18. godina. U gimnastici glavna sutkinja bila je toliko oduševljena mojim suđenjem, radom i pristupom pa me je htjela kandidirati za olimpijske igre u Peking. No, nisam otišla jer se u Zagrebu u međuvremenu obnovio ZPK i ostala sam ovdje, skokovi u vodu su prevagnuli. Bitno je da sam probala i vidjela da to mogu i sad idem dalje. Kad ja odlučim, onda je definitivno gotovo sa tom aktivnošću sa kojom sam se bavila.

Hoćete li ostati bliski s kolegama iz Treće?

Naravno da ću ostati bliska jer su kolege tako krasni i divni, a znam da će i dalje biti dobrih uređenja škole jer dolaze nadareni mladi ljudi.

Čime ćete se baviti u mirovini?

Bavit ću se ručnim radom, likovnom umjetnošću. Voljela bih naučiti klesati kamen. Volim stvarati. I ono što je najvažnije, ne odustajem dok ja nisam zadovoljna do kraja. Ali primjetila sam da jednostvano sve što radim, ili kuham, spremam bilo što, sve mi traje 45 minuta. Jednostavno se naježim od toga jer za mene ne postoji sunčani sat.

Sutkinja Nataša

Pregled športskih događanja

Sara Vidaković i Nikad Drokan, II. c

S vama smo i u školskoj godini 2012./2013. Sara Vidaković i Nika Drokan ponovno su za vas u ulozi športskih novinarki. Potrudile smo se što vas bolje obavijestiti o športskim uspjesima naše škole tijekom prvog obrazovnog razdoblja. Svaki smo tjedan obilazile što smo više utakmica mogle i skupile sve rezultate kako biste vi, dragi čitatelji, bili u toku. No naravno, ovo je sve samo početak onoga što slijedi do kraja školske godine.

Primijetiti ćete da u nekim športovima imamo malen broj odigranih utakmica, a razlog su prošlosezonski uspješni plasmani (osvojeno jedno od prva tri mjesta) s kojim smo preskočili kvalifikacije i odmah dospjeli u više razine natjecanja.

Prezadovoljni smo igrom i uspjesima svih naših športaša te se nadamo da ćemo tako nastaviti i u drugom dijelu ovosezonskog natjecanja.

ATLETIKA

Mladići

Prvenstvo Zagreba za srednje škole održano je na atletskom stadionu Športskog parka «Mladost» u četvrtak, 11. listopada 2012. godine. U ekipnom poretku III. gimnazija našla se na prvom mjestu s osvojenim 861 bodom. Dečki su pokazali svoje atletske sposobnosti, iako moramo naglasiti da nisu pokazali svoj maksimum u prvom kolu ovog natjecanja te svi znamo da mogu i bolje, jer ipak su državni prvaci. Posebno ćemo staviti naglasak na Zvonimira Ivaškovića, učenika četvrtog razreda, i Karla Dilića, učenika trećeg razreda, koji su svojim sjajnim prvim mjestima najviše pridonijeli ovosezonskom uspjehu naše škole.

Naši predstavnici i njihovi rezultati:

100m

Ivašković, Zvonimir	0,57 (1. mjesto)
Đukić, Ivan	11,49 (3. mjesto)

400m

Radošević, Matej	53,63 (5. mjesto)
Međimurec, Vitomir	57,90 (17. mjesto)

1000m

Begovac, Pavao	2,56,94 (10. mjesto)
Ukić, Domagoj	2,57,12 (11. mjesto)

Skok u dalj

Dilić, Karlo	6,09 (1. mjesto)
Margarin, Domagoj	5,04 (20. mjesto)

Skok u vis

Brkić, Domagoj	150 (15. mjesto)
Kratofil, Filip	145 (22. mjesto)

Bacanje kugle 5kg

	11,19 (12. mjesto)
Mihaljević Matija	11,10 (13. mjesto)

Štafeta 4x100m

Ivašković, Đukić, Međimurec, Dilić	44,46 (1. mjesto)
---------------------------------------	-------------------

Djevojke

Natjecanje ženske atletike održano je na atletskom stadionu Mladost u četvrtak, 18. listopada 2012. godine. Djevojke nisu postigle jednako dobar rezultat kao mladići, no u ekipnom poretku za našu školu osvojile se visoko treće mjesto sa 667 bodova. „Mogle smo i bolje, ali moramo uzeti u obzir i ozljede s regularnih klupskih treninga koji su, kao što vidite, mnogo utjecale na naš plasman”, rekla je jedna od atletičarki naše škole.

Naši predstavnici i njihovi rezultati:**100m**

Butina, Inja	14,79 (22. mjesto)
Klasić, Petra	15,64 (31. mjesto)

400m

Vidaković, Sara	65,53 (4. mjesto)
Perić, Ana Marija	72,49 (14. mjesto)

800m

Šiško, Anica	2,28,42 (3. mjesto)
Gašpar, Antonela	4,26,95 (45. mjesto)

Skok u dalj

Sušac, Krisitina	3,72 (21. mjesto)
Horvat, Sara	2,22 (33. mjesto)

Skok u vis

Sertić, Dorotea	145 (4. mjesto)
Ramljak, Petra	135 (6. mjesto)

Bacanje kugle 4kg

Džankić, Ružica	9,43 (6. mjesto)
Čulina, Katarina	8,82 (7. mjesto)

Štafeta 4x100m

Butina, Perić, Klasić, Vidaković	59,69 (9. mjesto)
-------------------------------------	-------------------

NOGOMET**Mladići**

U dvoranama SŠ Sesvete odigravaju se malo-nogometne utakmice po pravilima futsala. Naša škola nalazi se u drugoj razini A2 skupine. Do sada je III. gimnazija odigrala 4 utakmice, a takmičenje «A2» razine otvorila je utakmicom protiv SŠ Jelkovec. Nažalost, naša škola prvu je utakmicu završila porazom. Pravi preokret u pristupu dogodio se u drugoj utakmici protiv XIII. gimnazije koju smo dobili 4:1. Uvjerljivo najbolja utakmica ove sezone bila je posljednja, protiv VII. gimnazije. U toj utakmici zabili smo 7 golova, strijelci su bili: Ivan Uzelac, Luka Vidaković (2 gola), Domagoj Margarin, Tibor Halilović (2 gola) i Dino Lihčić.

III. gimnazija – SŠ Jelkovec	(1:6)
III. gimnazija – XIII. gimnazija	(4:1)

III. gimnazija – Športska gimnazija	(0:4)
III. gimnazija – VII. gimnazija	(7:2)

Ekipa na dogovoru

RUKOMET

Mladići

I ove godine utakmice se odigravaju u športskoj dvorani MIOC-a. Kao i u nogometu, i naši rukometaši su se našli u drugoj razini nove sezone zbog dobrog plasmana u prošloj. Prva utakmica odigrala se protiv II. ekonomske škole. Vodili smo od početka, a na kraju i pobijedili rezultatom 23:17. Posljednju utakmicu prvog dijela natjecanja izgubili smo, ali da nam se pojavio naš cijenjeni golman dojam je da Športska gimnazija ne bi imala šanse. Pohvale zamjenskom vrataru, odnosno jednom od naših napadača, koji je dosta toga i obranio.

III. gimnazija – II. ekonomska škola (23:17)

III. gimnazija – SŠ Sesvete (22:13)

III. gimnazija – XV. gimnazija (20:20)

III. gimnazija – Športska gimnazija (13:18)

Brza igra pobjede nosi

Djevojke

Utakmice se odigravaju u športskoj dvorani MIOC-a. Nova sezona otvorena je utakmicom protiv PŠ V. Prelog. Mateja Šibenik, rukometašica i učenica drugog razreda III. gimnazije, zatresla je mrežu protivničke ekipe te je s tim pogotkom otvorila novu školsku ženskorukometnu sezonu. Izgubili smo prvu utakmicu s dva razlike, iako smo mogli pobijediti da nismo promašili par zicera. Naše najbolje igračice s najviše postignutih golova bile su Mateja Šibenik, Marta Grotić i Anja Josipović.

III. gimnazija – PŠ V. Preloga (10:12)

III. gimnazija – Veterinarska škola (10:0)*
*protivnice se nisu pojavile

III. gimnazija – XV. gimnazija (17:13)

III. gimnazija – Športska gimnazija (8:16)

ODBOJKA

Mladići

Utakmice se odigravaju u dvorani I. i IV. Gimnazije u Novom Zagrebu. Novu športsku školsku sezonu odmah smo započeli u drugoj razini zbog dobrog plasmana u prošloj. Naši odbojkaši natjecali su se protiv tri škole. Jednu su pobijedili, od druge su izgubili, dok se I. ekonomskoj nije pojavila profesorica te je time III. gimnaziji pripisana pobjeda bez igre. Kada su se obje ekipe već pojavile, odigrana je prijateljska utakmica bez sudaca i zapisnika.

III. gimnazija – XIII. gimnazija	(2:1)
III. gimnazija – I. ekonomska škola	(2:0)*
III. gimnazija – XI. gimnazija	(0:2)

Djevojke

Odbojkaška natjecanja odvijaju se u dvoranama I. i IV. gimnazije u Novom Zagrebu. Naša je škola do sada odigrala pet utakmica prve razine i tri druge razine natjecanja. Polufinale prvog kola izgubile smo 2:1 zbog sitnih grešaka. Susret je bio pun preokreta i, kako je izjavio profesor Mato Banovac, to je ličilo na pravu profesionalnu odbojku. Porazom u polufinalnoj utakmici preostala je borba za treće mjesto.

U posljednjoj utakmici naše su odbojkašice preglezile protivnice rezultatom 2:0 u setovima. Napomenut ćemo još da su djevojke složnije i ujednačenije u usporedbi s prošlom sezonom što definitivno rezultira novoostvarenim pobjedama. Plasirale smo se u

drugo kolo A1 skupine u kojem smo pobijedili dvije utakmice, a jednu, nažalost, izgubili.

Prva razina

III. gimnazija – Prehrambena škola	(2:0)
predkolo	
III. gimnazija – Poštanska škola	(2:0)
1/8 finala	
Hotelijsko-turistička škola – III. gimnazija	(0:2)
1/4 finala	
II. gimnazija – III. gimnazija	(2:1)
polufinale	
III. gimnazija – Škola za primalje	(2:0)
utakmica za treće mjesto	

Druga razina

III. gimnazija – L. Vranjanina	(0:2)
III. gimnazija – PŠ V. Prelog	(2:0)
III. gimnazija – SZMS Vinogradska	(2:0)

KOŠARKA

Mladići

Košarka se odigrava u dvorani Prirodoslovne škole Vladimira Preloga. Možemo reći da ovo i nije idealan početak u stilu III. gimnazije koja je vodeća u športu srednjih škola u Zagrebu, pa čak i u državi. Naša ekipa nikako da bude potpuna.

III. gimnazija – NKG	(68:32)
III. gimnazija – XIII. gimnazija	(0:2)*
III. gimnazija – IX. gimnazija	(44:54)

Djevojke

Kao i prošle godine, utakmice se odigravaju u PŠ Vladimira Preloga.

I ove godine imamo velike izgleda da završimo na državnom. Do sada smo sve utakmice pobijedili s velikom razlikom. Ekipa nam je toliko složna da nemamo potrebe isticati najbolju igračicu. Utakmica protiv Športske gimnazija počela je žustro. Kod obje ekipe primijetile smo forsirana i brza poentiranja koja su kasnije rezultirana umorom. Cure, samo tako nastavite i odvedite nas na državno!

III. gimnazija – XVI. gimnazija	(61:19)
III. gimnazija – Športska gimnazija	(49:26)
III. gimnazija – VII. gimnazija	(2:0)*

*protivnice se nisu pojavile

Mlada nada hrvatskog nogometa

„Dragulj Treće gimnazije“

*Treća gimnazija nastavlja tradiciju školovanja
Dinamovih nogometaša*

Silvija Dumić, II. a

put: „Od njega se čak može nešto i prepisati.“ „Voli fiziku i matematiku, a hrvatski mu malo slabije ide.“

Dok Halilović puni novinske naslovnice, mi se polako, ali sigurno privikavamo na medijsku pažnju upućenu prema našoj školi te smo počašćeni što ju Alen na najbolji mogući način promovira. Zbog priprema, Alen je propustio dvodnevni izlet u Sarajevo sa svojim razredom. Svojim nastupom protiv PSG-a, Alen je postao jedan od najmlađih igrača u povijesti koji su zaigrali u Ligi prvaka. Želimo mu daljnji uspjeh na, do sad, veoma dobrom putu da postane jedan od najboljih svjetskih nogometaša, kao Lionel Messi, s kojim ga često uspoređuju.

Još jednom smo ponosni Mlada prvakinja Hrvatske u judu

Još jedna športska nada

Nika Drokan, II. c

Naša škola, općenito poznata po športu, ima još jednu mladu nadu. Učenica 4. e razreda, Maja Blagojević poznata je judašica. Natječe se u kategorijama seniora i postala je prvakinja Hrvatske. 24. ožujka 2012. održano je prvenstvo Hrvatske u judu. Maja je osvojila 360 bodova i time se našla na prvom mjestu. Ima medalje sa europska juniorska kupa i plasman u Beogradu na seniorskom kupu. Čestitke Maji na postignutim dosadašnjim uspjesima i puno sreće u postizanju novih!

Rukomet na pijesku (Persil kup)

Nika Drokan, II. c
i Mateja Šibenik, II. b

Već tradicionalno na Jarunu održava se rukomet na pijesku pod nazivom Persil kup. Ove godine održan je od 28.04. – 01.05. III. gimnaziju predstavljale su dvije ekipe, Treća i Treća sreća. Obje ekipe vodio je prof. Srećko Malbašić. Za Treću i Treću sreću igrale su i igračice iz Sesveta koje su nam bile zlatna potpora: Mateja Šibenik, Antonia Uzelac, Roberta Grobanski, Gabrijela Bešen, Anja Josipović, Barbara Baučić, Anja Vuković, Monika Bešen, Marija Galić, Kristina Dumančić, Ivana Benić i Tarra Bezjak. Treća sreća osvojila je 2. mjesto, a Treća se našla na 4. mjestu. Igračicama je najteže pao međusoban susret u polufinalu jer su bile svjesne da samo jedna ekipa može otići u finale, no igračice je oduševila atmosfera, zabava te lijepe vrijeme koje ih je poslužilo. Prvo je mjesto osvojila ekipa Detono Zagreb koja je ujedno i prvak Hrvatske u rukometu na pijesku.

Ove filmove svakako morate pogledati

0 ukusima se ne raspravlja

Lana Padović, I. d i Marcelija Gavrić, I. d

Project X

Ovo je *party* koji se pamti! Ako nemate hrabrosti napraviti ovakav tulum, uživajte doma gledajući tuđe pijanstvo bez granica.

Pitch Perfect

Život talentiranih studenata u Americi. Tipično dosadna ljubavna priča koju će zasjeniti lude izjave debele Amy. Nasmijat ćete se do suza.

Teksaški masakr motornom pilom 3D

Ako očekujete da će vas ovaj horor naterati da se upišate u gaće od straha, morat ćemo vas razočarati. Psihopata s motornom pilom možete gledati i s malim bratom.

Praskozorje 2. dio

Ne možemo ne spomenuti zgodne vampire i vukodlake koji i ovog puta sumrakomanijake ostavljaju bez daha.

Madagaskar 3

tatatararatara-
tratttrataatara
AFRO CIRKUS,
AFRO CIRKUS!!

LOL

Za sve one koji žele pogledati lijepu ljubavnu priču uz neošišanu Miley Cyrus.

Ted

Gledajući ovaj film i sami ćete poželjeti imati malog smiješnog medvjedića koji ide na tulume i puši bong.

Šetnja za pamćenje

Na ovaj film ćete plakati i... plakati

Hobit

Iako svi vole ovaj film, mislimo da je predugo trajao pa se zato ni čega ne sjećamo.

Dobru knjigu čini dobar čitatelj

Marcelija Gavrić i Lana Padović, I. d

Nudimo vam nekoliko knjiga koje su nas oduševile, a nadamo se da će se svidjeti i vama. Uživajte u čitanju!

Lisa Jowell

Istina o Melody Browne

Knjiga govori o ženi tridesetih godina koja živi u Londonu sa svojim sinom. Ne sjeća se ničega što se dogodilo prije njene devet godine i zanima ju zašto je to tako. Počinje istraživati svoju prošlost i otkriva zanimljive stvari...

Jennifer Crusie

Oklada

Smiješna i odlično napisana priča o Minervi, curi koja uvijek „igra“ sigurno, i Calvinu koji je prilično zgodan i lako osvoji curu koju želi. Kada se sastanu samo radi oklade sudbina ih vodi drugim putem.

R. L. Stine

Soba košmara- Ne zaboravi me

Ovo mi je jedna od boljih knjiga ovog odličnog pisca horor priča. Radi se o djevojci Danielle koja poželi da postane jedinica i da nestane njezin brat Peter kojeg su svi obožavali. Počinju se događati čudne stvari i Petera svi polako počinju zaboravljati. Danielle se pokaje što je ikad pomislila da joj brat nestane.

Audrey Niffenegger

Žena vremenskog putnika

Djevojčici Clare koja ima šest godina u život ulazi muškarac koji putuje kroz vrijeme. On je vremenski putnik i „zarobljen“ je u vremenu. Cijeli njezin život on se iznenada pojavljuje i nestaje. Ovo je dirljiva priča u kojoj ljubav pomiče granice vremena.

Po mnogima neke od najboljih serija, došle su do svojih posljednjih sezona

Bye, bye House & Gossip Girl

Silvija Dumić, II. a i Magdalena Margić, III. a

Dr. House

Seriya *Doktor House* došla je do svoje posljednje, osme sezone. Iako se epizode posljednje sezone po mnogočemu razlikuju od prijašnjih, House nikada nije izgubio svoj pravi smisao liječenja pacijenata uz veliku dozu sarkazma i humora.

Nove su članice tima liječnica Chi Park (Charlyne Yi) i zatvorska liječnica Jessica Adams (Odette Anabelle), koje svojim znanjem i vještinama vrlo dobro surađuju s dr. Robertom Chaseom (Jesse Spencer), najstarijim članom ekipe. Dr. Eric Foreman (Omar Epps) preuzeo je ulogu ravnatelja bolnice umjesto doktorice Lise Cuddy (Lisa Edelstein) koja je seriju napustila nakon što joj je njen bivši dečko, doktor Gregory House (Hugh Laurie) „uvezao“ automobil u dnevnu sobu. Cijela glumačka postava odradila je odličan posao i u posljednjoj sezoni te smo, kao i inače, uživali u odličnim slučajevima, egzotičnim bolestima i jako

zgodnim glumcima. Nažalost, iako smo čekali da nas dr. House i njegov tim dođu izliječiti, to se nije dogodilo. Tko zna, možda se jednom i to dogodi.

Tračerica

Na žalost brojnih fanova, izašla je posljednja epizoda jedne od uistinu najboljih, najsmješnijih i najzanimljivijih serija za mlade. Nakon šest godina morali smo se oprostiti s Blair (Leighton Meester), Serenom (Blake Lively), Chuckom (Ed Westwick) i Nateom (Chace Crawford).

Posljednja sezona imala je skraćenu verziju sa samo deset epizoda. Na pokon smo saznali tko je ta tajanstvena Tračerica koja prati živote elitnih mladih Njujorčana s Upper East Sidea. Iako je većina uvijek sumnjala u Dorotu, na kraju se ispostavilo da je Tračerica zapravo Tračer! Da, tako je. Dan Humphrey, poznatiji kao Lonely Boy, šest je godina uspješno skrivao da na blogu objavljuje vijesti o svojim prijateljima i kolegama.

Osim tog iznenađenja, sve se ostalo završilo onako kako smo zamišljali. Chuck i Blair uspjeli su prijeći sve prepreke, vjenčali su se i dobili sinčića Henryja koji je pravi mali neodoljivi gospodin kao i Chuck. Nate je uspio zadržati The NY Spectator i možda će se kandidirati za gradonačelnika, a Serena i Dan su se nakon pet godina vjenčali.

Svaki smo tjedan nestrpljivo čekali da izađe nova epizoda naše omiljene serije. Iako se znalo dogoditi da imamo puno obveza ili učenja, uvijek smo mogli odvojiti tih 40 minuta i prebaciti se na drugi kraj svijeta, preko Atlantskog oceana i uživati u novim avanturama na Manhattanu.

Snima se sve više odličnih serija, ali mislim da će biti jako teško nadmašiti nešto ovako dobro kao što je bila *Tračerica*. *Tračerica* odlazi u povijest, a nama ostaju stare epizode u kojima ćemo uvijek iznova uživati!

You know you love me, XOXO

Križaljka

Lana Padović, I. d i Lucija Filipović, I. d

	1. ŠTITI NAS OD KIŠE	2. OSOBA KOJA POPRAVLJA SATOVE	3. ZIMSKI ODJEVNI PREDMET	4. LARGE NETWORK ADMINISTRATION	5. PRVO SLOVO ABECEDJE	6. NEGACIJA	7. OKRUGLO SLOVO	8. GUSTA JUHA OD POVRČA	9. ŠKOLA U KOJOJ UČIMO VOZITI AUTO
10. III. GIMNAZIJA U ZAGREBU ILI ..									
11. DRŽAVA U AZIJI					22. ENGLESKA		23. UZVIK BOLI		
12. VIC, POŠALICA					25. NOSAČ ZVUKA	26. ZOOLOŠKI			
						27. DUPLI VOKAL			
13. ILI (ENG.)			29. ŠKA_E	28. MARKA SATOVA I KALKULAT.					
14. KEMIJSKI SIMBOL ZA BOR		30. PTICA					29. I 25. SLOVO ABECEDJE		
		31. NAJSUŠA PUSTINJA					SPLIT		
15. KEMIJSKI SIMBOL ZA RADIJ			32. IZBOČINA KOPNA U MORE	33. KEMIJSKI ELEMENT IRIDJ	34. SUŠTINA, SRŽ	35. PIĆE			
						36. NAPISAO „VOČKA POSILJE KIŠE“			
16. DODATAK KOJI OPISUJE IMENICU								37. OKRUGLO SLOVO	
								38. NAJDUBLJI ŽENSKI GLAS	
17. KEMIJSKI ELEMENT Na							39. GLUMAC PACINO		
							40. GABRIJELA OD MILJA		
	18. KUĆNI LJUBIMAC		41 I MIR	42. STAKLENKA					
				43.K					
19. „ZELENI“ DIO GRADA					44. MJERNA JEDINICA ZA SNAGU				45. POST SCRIPTUM
					50. GLASANJE KRAVE				
20. UZVIK NESTRPLJENJA				46. MAN IN BLACK				48. PORTUGAL	
21. RUČNI ILI ZIDNI...				47. ZAKORAČITI U PROSTORIJU				49. SLOVO ISPRED Š	

1. kišobran; 2. urar; 3. šal; 4. lan; 5. a; 6. ne; 7. o; 8. varivo; 9. autoškola; 10. kušlanova; 11. iran; 12. šala; 13. or; 14. b; 15. ra; 16. atribut; 17. natrj; 18. pas; 19. par; 20. ana; 21. sat; 22. e; 23. au; 24. vs; 25. cd; 26. vrt; 27. ae; 28. casio; 29. r; 30. roda; 31. atacama; 32. rt; 33. ir; 34. bit; 35. sok; 36. ujevi; 37. o; 38. alt; 39. al; 40. gabi; 41. rat; 42. tegla; 43. k; 44. vat; 45. ps; 46. mib; 47. uci; 48. p; 49. s; 50. m

Ovan (21. 3. - 20. 4.)

Pripremi se za teže razdoblje života. Vozeći se u tramvaju, u 7 sati i 6 minuta nećeš uspjeti upaliti Facebook. Budući da si velika ovisnica, jako ćeš se uzrujati i naljutit ćeš se na cijeli svijet.

Pazi kako ujutro zakopčavaš hlače, mogao bi ti otpasti gumb. Rezervni si naravno bacio u smeće pa se samo nadaj da ti majka neće ušiti neki koji će umanjivati tvoju muškost.

Bik (21. 4. - 21. 5.)

Tvoje poprilično dobre ocjene stvarat će tvoje prijatelje ljubomornima i upravo bi ti oni mogli zabiti žvaku u kosu. Pazi kome vjeruješ i tu i tamo prođi rukom kroz vlasi kose.

Djevojka koju naganjaš mjesecima napokon će te primijetiti. Pokušaj izbjegavati led i slične površine jer bi to moglo završiti tragično i za tebe i osobu ispred.

Blizanci (22. 5. - 21. 6.)

Kao totalna šopingoholičarka lutat ćeš po jednom od trgovačkih centara i naći ljubičasti stalak za vino koji ti je u potpunosti nepotreban, ali ti je jednostavno prelijep i morat ćeš ga kupiti. Predlažem ti da ne nosiš lisnicu sa sobom neko vrijeme.

Ukoliko vjeruješ u horoskop, događat će ti se jako lijepe stvari sljedećih nekoliko tjedana, a ako ne... i dalje će ti se događati lijepe stvari samo što ih nećeš znati prepoznati.

Rak (22. 6. - 23. 7.)

Luda si za ljubavnim porukama i samo čekaš princa na bijelom konju. Pusti princa, nađi si nekog šljakera. On će zapravo znati popravljati po kući. Kada to sve zbrojiš, dođe ti na isto.

Piše ti se dobro, a za detaljnije informacije nazovi gospođe s RTL-a. One će se barem praviti da znaju više nego ja i vjerojatno će ti preporučiti da pomakneš krevet za koji metar udesno.

Lav (24. 7. - 23. 8.)

Ako nisi dobre volje, ovaj vikend ostani kući, jer ćeš inače samo upropastiti raspoloženje ljudi koji bi se zapravo htjeli zabaviti gledajući Dadjilju.

Zbog tvoje razigranosti ljudi će te početi gledati na neugodan način. Pokaži im da je tvoj pogled na život puno zanimljiviji i kupi kilu brašna ocu za palačinke.

Djevica (24. 8. - 23. 9.)

Ako si pristojna, uredna, sramežljiva- djevica, pripazi što jedeš sljedećih nekoliko dana da ti ne bi pobjegao „prdac“ kao gospođi u autopraoni.

Pazi gdje ostavljaš papuče, jer ih jednog dana nećeš moći naći. Prvo pogledaj u hodniku! U protivnom ćeš hodati kao pas bezveze po kući.

Vaga (24. 9. - 23. 10.)

Onda kada ćeš to najmanje očekivati, najvjerojatnije dok ćeš gledati zgodnog mladića kroz prozor, baš onda kada ćeš misliti da dan ne može biti ljepši, onako nasred čela ptičica će te usrećiti bijelim govancem.

Bit će to jedan od onih dana kada ti „alarm neće zazvoniti“ i sav sretan otvorit ćeš hladnjak, no sreća prestaje kada shvatiš da nema dovoljno sira za tost.

Škorpion (24. 10. - 22. 11.)

Nakon katastrofalnog dana, punog loših ocjena, posljednji sat u petak past će jedna lijepa petica sa strane. Neka te to ne brine, bit će jedna i u rubrici. Samo strpljivo!

Nakon nekoliko mjeseci pogledat ćeš Nemu i odlučiti nabaviti malu ribicu. Ako imaš mačku bezveze ćeš potrošiti 10 kuna, a ako nemaš maloga Jukimunga, nešto mi govori da i dalje u tvojim rukama neće dugo izdržati.

Strijelac (23. 11. - 21. 12.)

Nakon što se udobno smjestiš u krevetac shvatit ćeš da ti je svjetlo ostalo upaljeno i da ti daljinski nije nadohvat ruke. Pa gdje si glavu izgubila danas?

„Sve je lijepo kao s razglednice, dimnjaci bez dima, puste oranice“ – tako kažu Prljavci. Nadajmo se da su u pravu!

Jarac (22. 12. - 20. 1.)

Čeka te veliko razočaranje kada napokon odlučiš uzeti pokojnu napolitanku u dva ujutro i onda sva slinava shvatiš da su ti se te iste napolitanke samo pričinite i da je to u stvari mala kutijica sa zavojem.

Prestaješ biti ptica rugalica. Ovoga puta ćeš se upravo ti rasuti u tramvaju kada naglo za koči. Dobrodošao u svijet vječno posramljenih ljudi.

Vodenjak (21. 1. - 19. 2.)

Nekoliko minutica poslije čitanja ovog horoskopa jako ćeš ogladnjeti. Jedino o čemu ćeš moći razmišljati su palačinke s brdom kupovnog šlaga i nekoliko preslatkih malina ili možda s lijepo namazanom Nutellom i to po cijeloj palačinki.

Ako voliš istraživati s Dorom, a znam da voliš, slobodno viči po hodnicima: „Lopužo ne kradi!“ Nitko ti neće zamjeriti, a Dora će ti biti jako zahvalna. Odrast će i ona, bez brige.

Ribe (20. 2. - 20. 3.)

Definitivno je vrijeme za kupnju novih ručnika. Moja čarobna kugla pokazuje kako ti ovi stari ručnici grebu kožu, potroši malo novca, kupi si one fine i mekane.

Jedan šećer za kraj. Pogledaj u kuhinju mislim da stvarno više nema šećera.

Učenički biseri

Prof:
Što možemo
reći o gradovima
Australije?
Učenik: Ima puno
previše klokana.

Prof:
Američki tip
žute rase?
Učenica: Jackie Chan!
Prof: On nije tip.
Učenica: Je. Rođeni
Kinezi a glumi samo
u američkim
filmovima.

Prof:
Kako smo
saznali koliko
Hamlet ima godina?
Jedan učenik šapće
drugom: Iz razgovora dvaju
grobara.
Drugi učenik: Iz
razgovora dvaju
konobara.

Prof:
Kako
izgledaju
mulati?
Učenica:
Kaj nije
to sivo?

Prof:
Koje se
dvije tekućine
dobro mješaju?
Učenik: Juice i
votka

Prof:
Koja je
najranija etnička
skupina?
Učenik:
Neandertalci.

Prof:
Kako se
zovu hrvatske
nacionalne
pjesme?
Učenik:
Rodnice!

Prof:
Kako
se zove takav
oblik vladavine?
(merkantilizam)
Učenik:
Mandarinizam.

Prof:
Zašto učimo
obitelj i školu u
istoj lekciji?
Učenik: Zato što nam
ne daju mira ni
doma ni u školi.

Prof:
Dosta mi
vas je, ovce
jedne! Samo znate
kokodakat'!

Prof:
Kada
je spaljen
Sulejmanov most
preko Drave?
Učenik: Ne znam,
nisam gledao tu
epizodu.

Učenik:
Profesorice,
on mene tuče.
Živcira me.
Prof: Sad vidiš kako
je meni svaki sat s
tobom.

Haiku

usporavam hod
par kosova u travi
sklada ariju

ispod stabla ptić
zelene grane vrbe
dotakle travu

netaknut snijeg
na proplanku srna
osluškuje muk

pusti brežuljak
tek pahulje sipaju
po pašnjaku

božićna noć
djevojčica još čeka
prve pahulje

zviždanje kosa
iznenada utihne
graktom gavrana

lavež psa
lagano lelujaju
latice lopoča

Aisha Bushara, I. f

NOGICE

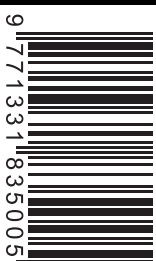
Iva Pavlović, II. c

30 Years of Society

ISSN 1331-8357

9 771331 835005